

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE DUIVELSVINGER

N° 2458

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE DUIVELSVINGER

HOOFDSTUK I

DE MOORDAANSLAG

Londen kon weer eens genieten van de zogenaamde smog.

Smog is een woord dat ontstaan is uit de twee woorden «fog» (mist) en «smoke» (rook, damp, uitwaseming).

Is de fog voor Londen al een zeer onaangenaam natuurverschijnsel, dat maakt dat men soms op klaarlichte dag geen hand voor ogen kan zien, de automobilisten dwingt met de koplampen aan te rijden, zodat het verkeer danig wordt belemmerd en in de knoop raakt, wanneer daar nog bij komt, dat de rook uit de talrijke fabrieksschoorstenen in die mist wordt neergeslagen, dan ontstaat er een bruine nevel, die alle nit-

zicht belemmert, de ademhaling bemoeilijkt en de stad als het ware met een vieze, vochtige bruine deken toedekt.

Op zo'n dag sterven er honderden zieken méér dan normaal.

Het was dus niet te verwonderen, dat op de avond, waarop deze vertelling aanvangt, zich maar heel weinig mensen op straat bevonden.

Juist toen Big Ben, de klok van het parlamentsgebouw zijn negen zware slagen had laten horen, kwamen vier mannen, alle tot aan de oren in hun opgeslagen kragen gedoken, en met de slappe hoed ver over de ogen getrokken, uit een kleine kroeg, op de hoek

van de Vine Street en de York Road, te voorschijn.

Zij hadden hun handen in de zakken, en richtten hun schreden naar de Westminster Bridge.

Er werd geen woord gewisseld, maar zij bleven dicht bij elkander, daar zij vreesden, elkaar anders uit het oog te verliezen.

Voor zij de brug bereikten, bleven zij een ogenblik staan.

— Die vervloekte mist zal ons plan nog in duigen doen vallen, mopperde een der mannen, ik kan geen hand voor ogen zien.

— Alles heeft zijn voor en tegen, antwoordde een der anderen, maar wij hebben nu ten minste het voordeel dat wij de slag kunnen slaan zonder te worden opgemerkt.

— Je hebt goed praten Hawkins. Als wij ons vergissen en de verkeerde man uit de weg ruimen, dan zou ik wel eens willen zien, wie moedig genoeg zou zijn om... hm... hm... je weet wel wie onder het oog te komen.

— Je bent toch zeker van je zaak, Hawkins?

— Klets toch niet, riep de toegesprokene ongeduldig uit. Dacht je soms dat ik dit avontuurtje op touw zou zetten zonder op de hoogte te zijn van alle bijzonderheden?

— Die vent moet dus hier voorbijkomen?

— Moet ik dat nou nog eens zeggen? Hij is dan op weg van de bank naar zijn huis, waar hij het geld bewaart tot hij het de volgende dag moet afdragen. Het wordt vaak laat, voor alles binnen is.

— Wat zijn je orders eigenlijk?

— Gaat je niet aan, antwoordde Hawkins kortaf. Ik heb mijn instructies, en jullie hebben niets anders te doen dan wat je bevolen wordt; voor de rest heb je te gehoorzamen.

De drie mannen mopperden wat in zich zelf en één hunner merkte op:

— Zeg, wat ben jij gauw aangebrand Wij mogen toch wel eens wat zeggen.

— Neen, dat mag je niet. Wij hebben eenvoudig de bevelen ten uitvoer te brengen die ons gegeven worden, en daarmee uit.

Een ogenblik werd er gezwegen, toen hernam de eerste spreker:

— Ik geloof, dat de mist wat dunner wordt. Laten wij maar vast naar de afgesproken plek gaan, want onze man zal wel aanstonds verschijnen.

— Ik hoop maar, dat Tom met zijn auto klaar staat, zei een der mannen, terwijl hij trachtte de nevel met zijn blik te doorboren.

— Maak je maar niet ongerust, antwoordde Hawkins spottend, ik geef je de verzekering, dat Tom op zijn post is. Ik geloof dat ik wel in de verte een lichtschijs zie; dat zullen de koplampen van zijn wagen zijn.

Inderdaad, op enige afstand van de brug, aan de zijde waar de vier mannen stonden, waren op de Theemskade de lantaarns van een auto zichtbaar die door de mist boorden als de vurige ogen van een reusachtig monster.

Langzaam schenen die vurige ogen naderbij te komen.

De mist werd inderdaad wat dunner, en men kon nu nog wel vaag, maar toch onmiskenbaar het andere einde van de brug onderscheiden.

Plotseling fluisterde Hawkins:

— Opgelet, daar komt hij aan.

De vier mannen trokken zich nog wat meer in de schaduw van een machtige stenen pilaar terug.

Zij waren nu onzichtbaar voor iedereen die van de andere zijde naderde.

De man, waarop zij het voorzien hadden, naderde met vlugge schreden en hield het hoofd gebogen tegen de regenvlagen die hem in het gezicht sloegen.

Aldus naderde hij met snelle pas het uiteinde van de brug.

Nauwelijks echter was hij ter hoogte van de pilaar, of de vier mannen sprongen te voorschijn. Twee van voren, twee van achter.

Verrast hield de naderende zijn schreden in, en met één sprong was Hawkins bij hem.

Er flikkerde iets in het licht van de lantaarns... en meteen stortte de aangevallen man door een dolkstoot in de borst getroffen, met een doffe kreet ter aarde.

Desondanks scheen hij niet van plan

te zijn het geld, dat hem was toevertrouwd, zonder meer af te geven.

Hij klemde de tas, die hij onder de arm had gedragen, wanhopig tegen zich aan en verweerde zich met de rechterhand, terwijl het bloed hem reeds uit de borst stroomde en hij vruchteloos om hulp trachtte te roepen.

Hij was een gespierd man en trachtte weer op de been te komen, ofschoon een der aanvallers hem een wurgende arm om de hals knelde en hem tegelijkertijd de hand op de mond drukte.

Er ontstond een korte worsteling, die echter niet lang kon duren.

— Maak er een eind aan, Sturdy, siste Hawkins.

Een der bandieten trok een dolkmes en plonste het wapen in de borst van de ongelukkige.

Met een reutelende zucht zonk deze neer op het modderige asfalt, maar zelfs in zijn doodstrijd seheën hij het geld, dat in de tas was niet te willen prijs geven.

Hawkins had de tas gegrepen en rukte er woedend aan, maar pas nadat hij de riem had doorgesneden, waaraan de ketting was vastgemaakt, die aan de tas was bevestigd, kon hij er zich van meester maken.

De bankloper lag nu onbeweeglijk met uitgespreide armen op het wegdek.

Het gehele voorval had nauwelijks een paar minuten geduurd, maar nu naderden aan het andere einde van de brug voetgangers.

— Vooruit, jongens. Weg wezen, riep Sturdy op schorre toon, en de laffe moordenaars namen de vlucht.

De auto was intussen nog meer genaderd en stond nu vlak bij de brug.

De mannen rukten het portier open en sprongen in de wagen, die in snelle

vaart wegreed.

Inmiddels waren er enige voetgangers komen toesnellen, die in de verte gezien hadden, dat er iets gaande was.

Toen zij het bewegingloze lichaam naderden, begrepen zij dat er een moord-aanslag was gepleegd, maar van de daders was niets meer te bespeuren.

Iemand uit het publiek knielde naast het slachtoffer neer en draaide hem voorzichtig om.

Het bloed stroomde uit twee diepe wonden, en kleurde het playeisel rood.

De knielende man schudde het hoofd, en zei meewarig:

— Ik vrees dat er niets meer aan te doen is. Hulp zal niet meer baten, maar er moet toch iets worden gedaan. Weet iemand hier een apotheek dicht in de buurt?

— Hier vlak bij, in de Fultonstreet, mijnheer, antwoordde een werkman, die zich eveneens over de zwaargewonde man had heengebogen.

Een aantal nieuwsgierigen was nu komen toelopen, die door een politieagent met moeite op een afstand werd gehouden. Hij maakte gebruik van zijn politiefluit en toen een tweede agent kwam toelopen en hoorde en zag wat er gebeurd was, haastte deze zich naar de aangeduide apotheek. Een paar minuten daarna verschenen er twee mannen met een draagbaar. Het St. George Hospital werd opgebeld en een kwartier na de aanslag lag het slachtoffer op de operatietafel.

De dienstdoende chirurg, onderzocht de wonden, schudde het hoofd en zei:

— Hier is geen redding meer mogelijk. De arme man heeft nog slechts kort te leven. Als iemand een geestelijke in de buurt weet wonen, laat hij hem dan direct halen.

HOOFDSTUK II

HET VERLOREN BRIEFJE

De volgende dag stonden de ochtendbladen vol met min of meer natuurgelovige verslagen over de afschuwelijke moord op de kasloper Dixon gepleegd, terwijl hij van de Sutton and Rotherby bank, waar hij het laatst geweest was, op weg was naar zijn huis.

De volksbladen gaven ellenlange beschrijvingen, waarin de gehele levensloop van de vijftigjarige kasloper vermeld stond, zijn gelukkig huwelijksleven, zijn voornemens om over enige tijd rustig te gaan leven van zijn overgespaarde geld, zijn trouwe plichtsvervulling en nog meer van die bijzonderheden.

Ook gaven zij een uitvoerig relaas van de overval, waarbij de schrijvers daarvan in hoofdzaak op hun fantasie waren aangewezen, daar niemand het voorval van nabij had kunnen gadeslaan.

Wel hadden enige personen gemeend vier mannen te zien wegrepen en kort daarop het geluid van een wegrijdende auto te hebben gehoord, maar dat was dan ook alles.

Bijna alle bladen maakten een vergelijking tussen deze ongehoorde misdaad en de aanslagen van beruchte misdadigers in Amerikaanse steden.

Iets dergelijks was nog niet in Londen voorgevallen en er werd een dringend beroep gedaan op de politie der hoofdstad om met alle middelen er tegen te waken, dat zich dergelijke misdaden zouden herhalen.

De moordenaars waren natuurlijk spoorloos, maar een der politieagenten had kort nadat de rampzalige kasloper was weggedragen, een stukje papier, half met modder bedekt, gevonden, dat enige woorden scheen te bevatten, waaruit echter niemand wijs kon worden.

Het was blijkbaar geheimschrift, en door een der moordenaars verloren.

Onmiddellijk was heel Scotland Yard gemobiliseerd, en de beste detectives en rechercheurs aan het werk gesteld.

Allereerst trachtte men te ontdekken hoe de moordenaars op de hoogte hadden kunnen zijn van het feit, dat Dixon zich juist op dat tijdstip op de brug zou bevinden.

Die ontdekking werd tamelijk gauw gedaan, maar bracht de politie niet veel verder.

Dixon woonde in een der buurten op de linkeroever van de Theems, en daar een aantal banken zich op de rechteroever, ter hoogte van het parlamentsgebouw bevonden, was het van zelfsprekend, dat de kasloper iedere avond de Westminster Bridge moest passeren.

Toen het onderzoek in deze richting dood liep, werden er detectives naar alle garages en autoverhuurders gezonden, maar ook dit leverde geen resultaat op.

Toen alle hulpmiddelen waren uitgeput, begon het er naar uit te zien, dat deze afschuwelijke misdaad, ongehoord in de annalen van het Londense C.I.D. (Criminal Investigation Department), ongewroken zou moeten blijven.

In verschillende kranten werd er door redactie-artikelen en ingezonden stukken, aangedrongen op verscherpt politietoezicht, want het kon niet geduld worden, dat in de hoofdstad van het Verenigde Koninkrijk, dergelijke misdaden als deze ongestraft gepleegd konden worden.

Onder degenen die al dit dagbladcommentaar met grote aandacht lezen waren Lord William Aberdeen en zijn trouwe medewerker Charles Brand, een paar van de vele geïnteresseerden.

Zij namen van al deze bijzonderhe-

den kennis, gezeten in de bibliotheek van een villa aan de Cromwellstreet gelegen.

Iedere Londenaar, die dit huis passeerde, wierp onwillekeurig een blik naar de grote ramen, misschien in de verwachting, dat hij de bekende filantroop met zijn zonderlinge gewoonten te zien zou krijgen, en hij zou waarschijnlijk als van de donder getroffen staan, als men hem had verteld, dat de man die daar woonde, de man die jaarlijks duizenden ponden sterling uitgaf voor liefdadige doeleinden, en die in stilte nog veel groter bedragen wegchonk, de man die een groot gedeelte van het jaar op reis was, kortom, dat Lord William Aberdeen niemand anders was dan John Raffles, de Gentleman-inbreker, de persoonlijke vijand van de detective James Sullivan en diens chef, hoofdinspecteur Baxter, en de schrik van alle Engelse politiebeamten, van hoog tot laag.

En toch was dit inderdaad het geval.

Raffles zat dus in zijn bibliotheek en las de kranten.

Toen hij klaar was, sloot hij de ogen, en liet zich achterover in zijn gemakkelijke stoel vallen.

— Wat denk je van dit geval, Edward? vroeg Charles Brand.

— Wat ik er van denk? Wel, ik denk dat deze misdaad, evenals zo vele andere ongestraft zal blijven.

— Maar zou dat briefje, dat op de plaats van de misdaad is gevonden, geen aanwijzing kunnen bevatten?

Raffles haalde de schouders op.

— Misschien wel, als het zich in de handen bevond van een bekwaam man en niet in die van de heren van Scotland Yard. Ik geloof niet dat zij daar erg sterk zijn in het ontcijferen van geheimschriften.

— Je denkt dus, dat de politie hier machteloos staat?

— Dat vrees ik tenminste.

— En bevredigt dat je rechtsgevoel?

— Dat weet je wel beter, Charles.

Natuurlijk niet. Ik behoor niet tot de slappe sentimentalist, die de misdadigers als zieke schoothondjes willen behandelen en ik vind, dat de rotte plek-

ken in de maatschappij er met vaste hand uitgesneden moeten worden. Wil ik je eens wat zeggen? Ik ruik Nicholson. De vent is een monster, van een verfijnde wreedheid en deinst voor geen enkele misdaad terug. Vergeet niet, dat hij ons enige weken geleden, toen wij voor het eerst in zijn huis waren binnengedrongen, de dood heeft willen doen vinden door ons te laten vallen in een kelder met scherpe, puntige uitsteeksels.

Er heerste een ogenblik stilte in het grote vertrek.

Toen mompelde Raffles, half in gedachten verzonken:

— Het zou mij wat waard zijn, als ik dat papiertje met het geheimschrift eens te zien kon krijgen.

— Wel, vraag het aan Baxter ter inzage.

— Als Lord William Aberdeen?

— Wel zeker, waarom niet? Dat heb je toch wel eens meer gedaan. Je gaat naar Baxter toe, vraagt het briefje te zien, maakt er een afschrift van, en tracht het op te lossen.

— Dat plan is niet kwaad, en ik geloof dat ik het zal opvolgen.

— En als uit het briefje mocht blijken, dat professor Nicholson, de nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, inderdaad bij de zaak betrokken is?

— Wel, Charles, dan kun je er van verzekerd zijn, dat ik er mij met hart en ziel op zal toeleggen om dat ondier in handen te krijgen en onschadelijk te maken. Als hij hier werkelijk achter zit, dan zal ik maken, dat hij zijn rechtvaardige straf krijgt. Onze wetten zijn gelukkig zeer streng voor hen, die tot misdaad aanzetten.

— Wij zelf hebben trouwens nog een appeltje met die man te schillen, Edward. Mijn arm is nog altijd een beetje stijf wegens de wond die één zijner bondgenoten mij heeft toegebracht bij het gevecht in de kamer, waar de schurken Miss Russell gevangen hielden.

— Ik kan dus op je hulp rekenen?

— Dat spreekt van zelf. Dacht je heus, dat ik je zo'n gevalletje alleen zou laten opknappen?

HOOFDSTUK III

HET GEHEIMSCHRIFT

Raffles was niet gewend, om, als hij eenmaal een plan gemaakt had, dit lang uit te stellen.

Nog binnen vijf minuten na dit gesprek, had hij zich door Gaston, de oude kamerbediende, overjas en hoed laten brengen.

Henderson de chauffeur, was per huis-telefoon opgebeld en de fraaie in geheel Londen bekende zwarte Rolls Royce stond reeds voor het hek van de villa geparkeerd.

Met de belofte zo spoedig mogelijk terug te zullen keren, verliet hij zijn huis en verzocht zijn reusachtige chauffeur die achter het stuurwiel van de auto zat, hem naar Scotland Yard te brengen.

Binnen een kwartier was de afstand tussen de Cromwellstreet en het bekende hoofdkwartier van de Londense politie aan het Victoria Embankment afgelegd.

Zodra de auto voor het grote hek stopte, kwam een agent toelopen, die de wagen aanstonds herkend had.

— Is hoofdinspecteur Baxter al op zijn bureau? vroeg Raffles.

— De chef is zo juist binnen gekomen, mylord. Als gij zo goed wilt zijn mij te volgen, dan zal ik u aandienen.

Onder het spreken waren de twee mannen het grote gebouw binnengegaan.

— Als gij hier een ogenblik wilt wachten, mylord, dan zal ik uw bezoek aankondigen, zei de agent, terwijl hij de deur opende van een wachtkamer.

Raffles ging zitten op een der stoelen, die langs de gewitte muur stonden en keek om zich heen.

Glimlachend herinnerde hij zich de keren dat hij hier reeds onder heel andere omstandigheden en onder het mom van een geheel ander persoon was gekomen; zelfs reeds eenmaal als gearresteerde verdachte.

Maar wie zou dat hier in dit geval durven vermoeden?

Geen sterveling zeker, zelfs niet de slimme James Sullivan, de beste detective van het gehele korps.

Een paar minuten later kwam de agent terug met het verzoek hem te willen volgen.

Zij gingen een aantal gangen door, waar tal van agenten bedrijvig heen en weer liepen, een trap op, en bleven ten slotte staan voor een deur, waarop een naamplaatje van de hoofdinspecteur bevestigd was.

De agent klopte aan en liet Raffles binnengaan.

Hoofdinspecteur Philius Baxter zat voor zijn schrijftafel, die overdekt was met papieren.

Aan zijn rechterhand zat aan een apart bureautje een griffier voor een schrijfmachine; in een hoek van het vertrek zat zijn secretaris Marholm, een man met een slim vossengezicht, druk te schrijven.

Het was duidelijk te zien, dat Baxter ingespannen zat te werken.

Zijn pafferig gelaat vertoonde de tint van rode baksteen, en zijn asbakje bewees, dat hij reeds ettelijke sigaretten had gerookt, een bewijs, dat zijn hersens onder verhoogde druk stonden.

Hij was opgestaan om de bezoeker tegemoet te gaan en wees hem nu een stoel, terwijl hij zenuwachtig aan zijn

volle blonde baard plukte.

— Verheugd u te zien, mylord, zei hij. Ik hoop dat ik u met het een of ander van dienst kan zijn?

— Dat is inderdaad, het geval, hoofdinspecteur, zei Raffles. Gij moet weten dat ik kom in verband met die moord-aanslag op de Westminster Bridge.

— Een zeer onaangenaam geval, mylord, zei hij, een zeer netelige kwestie. Ik heb nog nooit zo'n beroerde geschiedenis in behandeling gehad. Van de daders nog steeds geen spoor.

— Misschien kan ik u helpen, hoofdinspecteur. In de krant is sprake van een papiertje, dat blijkbaar een mededeling in geheimschrift bevat. Zoudt gij mij dat eens willen tonen?

— O, dat vodje heeft ons reeds heel wat hoofdbrekens gekost, mylord, riep hij uit. Niemand kan er uit wijs worden. Wij allen hebben er ons gek op gepraktizeerd van het ogenblik af, dat wij het in handen kregen.

Hij wendde zich tot Marholm, en vroeg:

— Waar is dat stukje papier op het ogenblik, Marholm?

— De Inspecteur Parker heeft het, chef, luidde het antwoord.

— Stuur er dan iemand heen en laat het halen.

Marholm stond op en slofte het vertrek uit.

Er verliep enige tijd die Baxter benutte zijn bezoeker te onderhouden over de onaangenaamheden en de last die verbonden waren aan het ambt van hoofdinspecteur van Scotland Yard. De diefstallen, inbraken en overvallen namen toe, en nu was het zelfs al zo ver gekomen, dat men in het begin van de avond een aanslag had gepleegd op een kasloper, de man had beroofd van een bedrag van meer dan twaalfhonderd pond sterling, en zo goed als dood had laten liggen.

Juist toen Baxter deze jeremiade beëindigd had, kwam de agent terug met een klein papiertje dat hij voor hem op de tafel legde.

Baxter wierp er even een blik op en reikte het Raffles over de schrijftafel heen toe.

Deze bekeek het vieze papiertje even en zag direct dat hij hier te doen had met een geheimschrift, dat inderdaad niet in een handomdraai was te ontcijferen.

— Staat gij toe, dat ik een afschrift maak van dit briefje, hoofdinspecteur? vroeg hij. Ik moet bekennen dat er enige tijd mee gemoeid zal zijn om dat vodje te ontraadselen? Dergelijke geheimschriften hebben mij steeds het grootste belang ingeboezemd.

Raffles had onder het spreken zijn portefeuille te voorschijn gehaald en schreef nu zorgvuldig de raadselachtige woorden en cijfers in zijn notitieboekje op.

Opstaande bedankte Raffles de hoofdinspecteur voor zijn medewerking en nam afscheid, na te hebben beloofd dat hij direct bericht zou zenden als hij er in mocht slagen, het geheimschrift te ontraadselen, en stapte in zijn auto, die Henderson intussen gekeerd had.

Hij liet zich in de kussens vallen en haalde zijn opschriftboekje te voorschijn, om het geheimschrift nog eens goed te bekijken.

— Er staan enkele cijfers in, vlak naast elkaar, die misschien een datum vormen. Geen spaties tussen de letters, wat de oplossing er zeker niet gemakkelijker op maakt, mompelde hij. Ik merk echter, dat de g herhaalde malen, ja opvallend dikwijls voorkomt in deze paar regels en daar in normale omstandigheden de g juist een betrekkelijk weinig gebruikte letter is, kunnen wij het er alvast voor houden, dat die g staat in de plaats van een veel vaker gebruikte letter, een klinker waarschijnlijk, de a, de e, de i, of zelfs de o. De vraag is nu maar, welke rangschikking gekozen is, en of die regelmatig is, dan wel verspringt volgens een vooraf bepaalde eerste woord de g in de plaats van een a, maar in het tweede voor een e komt. Nu, wij zullen het straks eens op ons gemak bestuderen.

Toen Raffles thuis kwam zat Brand in de bibliotheek op hem te wachten, de geliefkoosde verblijfplaats van de twee vrienden, wanneer zij een taak te verrichten hadden, die al hun aandacht

eiste.

Brand stond op uit de stoel bij de haard, waarin hij had zitten lezen, en vroeg nieuwsgierig:

— Heeft Baxter je het briefje gegeven?

— Hij heeft er mij een afschrift van laten maken en dat is even goed.

— Je hebt het origineel dus toch even in handen gehad. Heb je de hand misschien herkend?

— Neen, het waren blokletters, maar de ondertekening was een figuurtje in de vorm van een sleutel.

— Aha. Dan is het zo goed als zeker dat Nicholson er inderdaad achter zit.

— Precies, Charles, en nu zullen wij eens zien wat wij van dit geheimschrift kunnen maken. Het is nu elf uur; misschien kunnen wij voor de lunch al het een en ander ontdekt hebben. Begin maar eens met ons aantekenboek te voorschijn te halen, waarin wij een stuk of twintig systemen van geheimschriften, met de oplossing er bij, hebben verzameld.

Brand opende de grote boekenkast, en trok een kleine, goed verborgen, geheime lade uit, waarin een in grijs leder gebonden boekje lag, dat hij voor Raffles op de tafel legde. Hij schoof een stoel bij, en de bestudering van het geheimschrift nam een aanvang.

Het bleek binnen enkele minuten, dat geen der twintig stelsels, in het boek neergeschreven, op dit toepasselijk was.

— Wij zullen dus genoodzaakt zijn, een geheel nieuw uitgangspunt te kiezen, Charles, zei Raffles.

Zij beproefden alle mogelijke combinaties, maar het was reeds half twee geworden, en nog waren zij geen haarbreed gevorderd.

Toch dachten zij er niet aan, hun pogingen op te geven, en dadelijk nadat zij in de kleine eetkamer de lunch gebruikt hadden, begaven zij zich weer naar de bibliotheek en bogen zich opnieuw over het geheimzinnige letterschrift, dat met alle denkbare combinaties scheen te spotten.

Het was bijna half zes, toen Brand plotseling uitriep:

— Ik geloof dat ik iets zie; de letters

moeten niet achter elkaar gelezen worden, maar eerst de eerste, de derde, de vijfde tot aan het slot, en vervolgens de tweede, de vierde enzovoort.

Met een kleur van opwinding schreef hij snel de letters in de opgesomde volgorde op, en paste er toen opnieuw de sleutel op toe, die hij reeds een uur geleden meende gevonden te hebben.

Hij slaakte een kreet van vreugde en zegepraal, want langzaam verscheen er een leesbare zin op het papier.

Raffles volgde het verloop met gespannen aandacht.

Toen Brand het potlood neerwierp, zich achterover in zijn stoel liet vallen en met een zucht zijn voorhoofd afwiste nam Raffles het papiertje op en las halffluid: « Op 20 Februari bijeenkomst der chefs in de Duivelsvinger. Geld en het overige meebrengen ». Als ondertekening de sleutel.

Raffles klopte zijn vriend op de schouder, en zei:

— Dat heb je kranig gedaan, amice.

— Het is maar wat je kranig noemt, zei Brand; ik heb er bijna een hele dag aan gewerkt.

— Maar dat is zeer kort, Charles, weet je dat wel? riep Raffles uit. Weet je wel, dat er geheimschriften in de archieven van Scotland Yard worden bewaard, waarop tien of meer van de bekwaamste mannen op dat gebied bijna drie maanden hebben gezwoegd, voor zij de oplossing hadden gevonden? Ik bewonder je oprecht, en bijna zou ik lust hebben, meteen naar Baxter te lopen en de loftrompet over je te steken, als ik geen andere plannen had.

— Ik vind het natuurlijk fijn, dat je tevreden over me bent, Edward, zei Brand, maar ik moet bekennen, dat ik niet inzie, in hoeverre de oplossing van dit raadsel ons iets verder kan brengen. Wat is de Duivelsvinger?

— En waar is die vinger? had je er wel bij kunnen voegen, amice, zei Raffles. Nu, om er geen doekjes om te winden: ik weet het ook niet. Ik heb de naam nooit gehoord.

— Het zal een bijnaam zijn, die de bandieten geven aan een plek van samenkomst.

— Dat dunkt mij ook.

Raffles wreef zich over het voorhoofd en vervolgde:

— Nu ik er over nadenk meen ik mij de naam « Duivelsstoel » te herinneren. Die naam wordt gegeven aan een merkwaardig gevormde rots op de Westkust van Ierland, die er inderdaad uitziet als een vervaarlijk grote stoel. De omgeving is daar zeer woest, en de naam is dus goed gekozen. Als de bandieten echter daarheen willen, waarom zouden zij dan de goede naam niet noemen? Dan is er, in de Rocky Mountains, in Amerika een plek van eigenaardige vorm, die « Duivelstand » heet, maar het is, dunkt mij, uitgesloten, dat Nicholson en zijn kornuiten daarheen zouden gaan, een bijeenkomst te houden, en vooral, om daar de gestolen buit heen te brengen. Het hoofdkwartier van het Genootschap van de Gouden Sleutel is hier in Londen en het is dus zeer onwaarschijnlijk, dat het gestolen geld ver uit de buurt wordt gebracht. Neen, ik geloof, dat wij de « Duivelsvinger » in Engeland of ten minste in Europa moeten zoeken.

Brand was reeds naar de kast gelopen en had er een grote atlas uitgenomen, een der beste uitgaven, die tot zeer jonge datum was bijgehouden.

Hij sloeg het naamregister op en begon ijverig te zoeken.

Maar na enkele minuten sloeg hij het dikke boek weer dicht.

— Niets te vinden, zei hij teleurgesteld.

— Dat dacht ik wel, zei Raffles. Ik vermoed, dat die naam op geen enkele kaart voorkomt, maar door de plaatselijke bevolking gegeven wordt aan een of andere rots, met een biezondere vorm.

— Als dat zo is, kunnen wij lang

zoeken, meende Brand.

— Wij zullen er althans enige tijd aan moeten besteden, Charles, maar dat mag ons niet afschrikken. Begin maar eens, met een encyclopedie en alle werken over aardrijks- en volkenkunde uit de kast te nemen, dan zullen wij beginnen met de kustlanden van Europa. Al moet het een week duren, ik wil en zal weten, waar die satansvinger is te vinden.

Raffles meende wat hij zei, maar zolang behoefde hij niet te wachten.

De gong voor het diner in de hall had nog niet geluid, of hij slaakte een kreet van blijdschap en riep uit:

— Ik heb het gevonden, Charles.

— Wat en waar is het ding? vroeg de jongeman nieuwsgierig.

— De satansvinger is een rotspiek op de kust van Normandië, die bij vloed geheel van het vasteland is gescheiden en dan slechts met een roeiboot is te bereiken, maar die men bij eb droogvoets kan bereiken. De naam is aan deze rots gegeven door de bevolking in de buurt, die het gevaarte de « Doigt du Diable » noemt.

— Dus daar zou de bijeenkomst plaats hebben? vroeg Brand. Ik vraag mij alleen af, waarom juist daar?

— Wel, waarschijnlijk omdat zich daar de geheime schatkamer van de bende bevindt. Zij zullen daar hun buit verzamelen, zoals ik het doe op Diamant Eiland.

Raffles sprong op en riep opgewekt uit:

— Ik geloof, dat ons een zeer opwindend avontuur te wachten staat, amice.

— Je bent dus van plan er heen te gaan?

— Vast en zeker. Het is vandaag te laat geworden, maar morgen beginnen wij met de voorbereidingen.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES' VliegMACHINE GAAT DE LUCHT IN

De volgende dag werd er hard gewerkt in de geheime werkplaats van de Grote Onbekende.

Die werkplaats, atelier en laboratorium tegelijk, bevond zich onder de vloer van het grote paviljoen, achter in het uitgestrekte park, liep vrij ver onder de grond door, en was bereikbaar langs een verborgen, smalle gang, die begon achter een monumentale schoorsteen in een der vertrekken van het paviljoen.

Maar ook op andere wijze kon men de werkplaats en het laboratorium bereiken.

Midden in het grote park, door hoge bomen en dicht struikgewas omgeven, bevond zich een klein grasperk.

Op het oog onderscheidde dit zich in niets van andere dergelijke grasperken, maar dicht bij een bosje en bedekt door een laagje aarde, was een groot valluik, dat alleen door middel van electriciteit in beweging kon worden gebracht.

Als men een alleen voor de ingewijden zichtbare hefboom overhaalde, die in het struikgewas verborgen was, dan schoof het grote luik, dat bijna acht vierkante meter mat, langzaam opzij, waardoor een groot gat zichtbaar werd.

Als de zon helder in het park scheen kon men dan het begin zien van een flauw hellende weg, die naar het binnenste van de aarde scheen te voeren.

Deze weg was bestemd om daarlangs de auto's naar beneden of naar boven te rijden, welke Raffles niet in de garage naast het paviljoen wilde laten staan. Die weg diende echter nog voor iets anders...

Soms, als de avond gevallen en het donker was, schoot er uit de opening in het gazon een vreemd voorwerp als een reusachtige vleermuis, pijlsnel en bijna rechtstandig de lucht in, welhaast zonder enig geluid te maken, en dat in een oogwenk in de nachthemel verdween.

Dat ding, dat geheimzinnige voorwerp was de « Duivel der Lucht », de wonderlijke vliegmaschine, welke Raffles enige tijd geleden had uitgevonden, en met de hulp van Henderson zelf geconstrueerd en die reeds in menig avontuur van onschatbare waarde was geweest.

Niemand wist iets van het bestaan van deze wonderbare machine dan Brand en Henderson, welke laatste met hem de eerste proeftocht had gedaan, op een tijdstip, dat Brand ernstig ziek in bed lag.

Raffles, Henderson en Brand waren op dit oogenblik druk bezig, de vliegmaschine aan een grondige inspectie te onderwerpen.

De « Duivel der Lucht » stond midden in de grote onderaardse zaal, welke de Grote Onbekende tot werkplaats diende en waarnaast zich het laboratorium bevond.

In een der hoeken begon de hellende weg, ten koste van grote inspanning en jaren arbeid aangelegd door de drie mannen, die dit geweldige werk geheel alleen hadden moeten verrichten.

Het was een tunnel van beton met ronde wanden en een vlakke vloer.

De zaal werd daghelder verlicht door een aantal grote lampen, die van de zoldering afhingen.

De vliegmaschine, op het oog klein en teer, glansde als mat zilver in het licht.

Met de eigenaardig gevormde cockpit van aluminium, bevestigd op een holle buis van hetzelfde materiaal, de slanke vleugels van doorzichtige stof, die wel wat op mika geleek, had men het toestel voor een reusachtige libel kunnen houden, gereed om de lucht in te gaan.

De spandraden, weinig in aantal, om de weerstand der lucht zo gering mogelijk te maken, waren zorgvuldig nagekeken, het oliereservoir was bijgevuld, in de wapenkast onder de zitplaatsen bevonden zich de geweren en de munitie,

het elektrische apparaat, dat het toestel een grote snelheid kon geven, en dat eveneens een uitvinding van Raffles was, werkte voortreffelijk.

Brand bekeek de machine met een goedkeurend oog, en zei:

— Wij zouden er tot het einde van de wereld mee kunnen gaan, zei hij.

— Wel, dat hebben wij al eens gedaan, amice, zei Raffles lachend. Het scheelde tenminste niet veel. Herinner je je nog onze reis om de wereld in vierendertig dagen om mijn beschermeling aan de handen van Shydrift te ontrukken?

— Stel je voor, dat ik dat vergeten had, riep Brand uit. Dat was beslist een onzer meest opwindende avonturen.

— Nu, wat dat betreft, geloof ik, dat wat ons te wachten staat, er weinig voor onder zal doen. Als ik mij niet vergis, voegde hij er glimlachend aan toe, zie ik onze vriend Henderson goedkeurend glimlachen.

— De waarheid is, mylord, dat ik oprecht verheugd ben, dat wij er weer eens gezamenlijk op uittrekken, zei Henderson opgewekt. Wij hebben nog een appeltje te schillen met die ellendeling van een Nicholson.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Ik hoop dat wij ditmaal eens grondig tegen hem van leer kunnen trekken, zei hij grinnig.

— Wanneer vertrekken wij? vroeg Brand.

— Zodra het voldoende donker is. Dat is het beste, dan landen we daar als de zon nog niet op is.

— Als je maar een goede landingsplaats kunt vinden.

— Ja, dat is altijd een gokje, maar ik hoop, dat het toeval ons gunstig zal zijn.

— Hoe lang, denk je doen we over de reis?

— Hoogstens een uur. Je weet dat ik nog enige verbeteringen aan ons toestel heb aangebracht, waardoor het mogelijk is, dat wij een snelheid van ruim negenhonderd kilometer per uur kunnen bereiken.

Terwijl de twee vrienden dit gesprek voerden, had Henderson de in-

spectie van de machine beëindigd.

— Alles in orde, James? vroeg Raffles.

— Wij zouden, als het moet over vijf minuten kunnen opstijgen, mylord.

— Reken daar maar niet op. Voor vanavond tien uur vertrekken wij niet. Het weer is zoals je bemerkt zult hebben totaal omgeslagen en men zou zich kunnen verbeelden dat wij in de lente waren. Dat is een verheugend feit, waarvan wij partij zullen trekken.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en zei:

— Het is nu tijd voor de lunch. Maak wat voor je zelf klaar. Mijnheer Brand en ik zullen het verdere wel bespreken.

De twee vrienden verlieten de onderaardse werkplaats en gingen naar boven.

Een korte druk op een bijna onzichtbare hefboom, en de schoorsteenwand schoof van zijn plaats, zodat zij het vertrek konden binnengaan.

Terwijl zij een sigaret rookten, in afwachting dat Gaston hen zou komen mededelen, dat de lunch gereed was, vroeg Brand:

— Wat denk je daarginds eigenlijk te vinden?

— Dat kan ik je moeilijk in enkele woorden uitleggen. Ik vermoed, dat ergens bij de Duivelsvinger zich een geheime verzamelplaats bevindt, van de voornaamste bendevoerden waarvan niemand anders iets weet. Maar er is meer. Het zal niet alleen een plaats van bijeenkomst zijn, maar tevens de plek waar de buit van jarenlange berovingen wordt bewaard. Ik kan mij echter nu nog niet goed voorstellen, waar zich die geheime schatkamer kan bevinden, want Barfleur is een tamelijk druk bezochte badplaats, en het moet, dunkt mij, moeilijk vallen om ongezien daar in de buurt iets in het geheim te doen.

— Zou er misschien een of andere verborgen grot zijn?

— Dat is best mogelijk. De kust is daar ter plaatse nogal grillig, met tal van baaien, kreken en steile klippen, waar men zich goed zal kunnen verborgen. Wij zullen het trouwens wel zien.

— Dat is te zeggen, wij zullen het zien als het zichtbaar is, merkte Brand

glimlachend op.

— Wij gaan niet weg, voor het zichtbaar wordt, riposteerde Raffles kalm. Wij hebben de tijd en ik ben zeer nieuwsgierig om geen andere uitdrukking te gebruiken, naar de schatkamer van het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt, en Gaston kwam zeggen, dat de lunch gereed stond.

De twee vrienden begaven zich naar de kleine eetkamer, waar zij met smaak de maaltijd nuttigden.

Gedurende die tijd bespraken zij hun plannen en de mogelijkheid, dat zij op die plek van de Franse kust nogmaals tegenover de opvolger van de Koning der Misdadigers zouden komen te staan.

Volgens Raffles was dit zeer waarschijnlijk, want bij navraag was hem gebleken, dat Professor Nicholson juist de vorige dag op reis was gegaan, zoals het heette naar Parijs.

Het kon natuurlijk toeval zijn, maar het lag voor de hand, dat de nieuwe chef van het Genootschap voor de eerste maal sedert hij het opperbevel op zich had genomen, zich met eigen ogen wilde overtuigen van de aanwezigheid van de schatkamer, van welke bestaan hij pas, op de hoogte was gekomen, toen hij kennis nam van de geheime stukken, welke professor Shydrift had nagelaten en waarvan hij tot die tijd onkundig was gebleven.

De twee vrienden dineerden in de late namiddag in het Cecil Hotel en begaven zich toen weer naar huis, om de laatste voorbereidselen voor de vliegtocht te treffen.

Het sloeg half tien toen zij zich weer naar het paviljoen begaven.

Henderson was reeds diezelfde namiddag met een der snelste motorboten van Raffles naar de Normandische kust vertrokken, en zou van Cherbourg per trein naar Carentan gaan, waar de twee vrienden hem dan om elf uur in de avond op een kilometer ten zuiden van het spoorwegstation, aan boord van de vliegmaschine zouden nemen.

Raffles en Brand waren dus genoodzaakt de Duivel der Lucht zelf naar de

begane grond te brengen.

Dit werk werd hen echter gemakkelijk gemaakt door het gebruik van elektrische beweegkracht.

Door de langzaam hellende tunnel liep namelijk een staaldraad zonder einde, die aan het bovineinde en onder in de tunnel om een stalen schijf liep, waarvan de onderste door een electromotor in beweging werd gebracht.

Zij behoefden dus niets anders te doen, dan het toestel naar het begin van de tunnel te rollen en het daar met een stalen haak te bevestigen aan de langzaam voortglijdende staaldraad.

De vleugels, die anders te veel plaats ingenomen zouden hebben, werden later bevestigd en op een kleine rolwagen afzonderlijk naar bovengebracht.

Het een zowel als het ander was het werk van een kwartier.

De vleugels werden op hun plaats bevestigd, en zo stond de vliegmaschine nu klaar om op te stijgen midden in het gazon, dat door hoge bomen omringd was, zodat het onmogelijk was, door wie dan ook, iets van de machine waar te nemen.

Raffles had nog een laatste inspectie gehouden en alles in orde bevonden.

Het luik werd goed gesloten en met een laagje aarde bedekt. De aviateurs staken zich nu in hun met bont gevoerde kleren, die gereed lagen en juist toen een naburige torenklok de laatste, galvende slag van het tiende uur liet horen, maakte Raffles contact en bracht de opstijgingsschroeven in beweging, welke het toestel bijna loodrecht van de grond in de lucht zouden doen stijgen.

Op het laatste ogenblik was Brand de kleine wolfshond Buster gaan halen, die de reis zou meemaken.

Het was een biezonder schrander dier die hun misschien wel goede diensten kon bewijzen.

De schroeven begonnen nu eerst langzaam, daarna hoe langer hoe vlugger te draaien.

De Duivel der Lucht verhief zich zonder enige schok, bijna zonder dat het te merken was, van de grond.

De reis was begonnen.

HOOFDSTUK V

HET AVONTUUR TEGEMOET

Binnen enkele seconden was de vlieg-machine tot bijna vijfhonderd meter gestegen en was er van de grond af, niets meer van te zien.

Alleen het gonzend geluid van de snel ronddraaiende schroef was hoorbaar.

Raffles liet de machine nog vijfhonderd meter stijgen, en bracht daarop de schroeven voor de horizontale beweging in werking, terwijl hij tegelijkertijd het mechanisme van de opstijgingsschroeven afzette.

De kleine elektrische lamp wierp licht op de kaart onder glas, die vlak voor Raffles op het schakelbord was opgesteld, en waarop hij zijn koers nauwkeurig kon volgen. Raffles zette in zuidelijke richting koers.

Binnen enkele minuten was de snelheid tot ver over de drie honderd kilometer opgedreven.

Van de miljoenen lichtjes van Londen was binnen een kwartier zelfs aan de horizon niets meer te bespeuren.

Brand wierp een blik op de verlichte kaart en het kompas, en bemerkte dat Raffles recht op Brighton aanhield.

Precies om half elf vloog de Duivel der Lucht op grote hoogte over deze bekende badplaats aan de Zuidkust van Engeland, en een paar seconden later bevond de vlieg-machine zich boven het Kanaal.

Gedurende de reis werd er weinig gesproken.

Raffles had al zijn aandacht nodig voor de besturing en Brand volgde met aandacht al zijn bewegingen.

Het was tien voor elf toen de lichten van Barfleur in zicht kwamen.

Raffles had in bijna zuiver rechte lijn

gevlogen.

Turend door het dikke glas van de cockpit trachtte Brand de Duivelsvinger te onderscheiden, maar spoedig zag hij in, dat dit onmogelijk was.

De rotsen daar ter plaatse vormden een donkere massa, zonder dat de ene duidelijker zichtbaar was dan de andere.

Alleen was vaag een witte streep zichtbaar van de branding die met woest geweld de voet van de klippen beukte.

Raffles volgde nu de westelijke kust van het schiereiland, dat ver in het Kanaal vooruit steekt.

Bij het kleine stadje Carentan liet Raffles de machine tot op ongeveer acht honderd meter dalen, en gaf toen snel achter elkaar enige seinen door middel van zijn elektrische zaklantaarn.

Hij wist dat Henderson op wacht zou staan en geen oog van de hemel zou afwenden.

Ten zuiden van het station doofde Raffles boord- bak- en staartlicht, en daalde toen in een groot spiraal op een onbebouwd terrein.

Onmiddellijk sprong Buster, de wolfs-hond, uit de cockpit en zette het op een lopen.

Geen vijf minuten later kwam het dier kwispelstaartend terug en sprong dartel tegen de rand van de cockpit op.

Een paar minuten later maakte zich een menselijke gedaante uit het omringende duister los; het was Henderson de chauffeur.

Raffles ontstak zijn lantaarn en liet het licht in het gelaat van de chauffeur schijnen.

— Welkom, James, zei hij, stap in want wij moeten meteen weer terug.

Henderson klauterde in de cockpit en een ogenblik later had de Duivel der Lucht na een korte aanloop de reis hervat.

De wonderlijke vogel van aluminium moest nu weer op zijn weg terugkeren.

De afstand van Carentan naar Barfleur werd in minder dan vijf minuten afgelegd.

En nu brak het precaire moment van de tocht aan, want er moest op deze onbekende plek, en in tastbare duisternis, naar een goede landingsplaats worden gezocht.

De minste verkeerde beweging zou het kostbare toestel tegen de steile klippen kunnen verpletteren, met alle noodlottige gevolgen voor de inzittenden.

Voorzichtig, in grote kringen vliegend liet Raffles het toestel langzaam dalen.

Plotseling greep Brand hem bij de arm en wees met uitgestrekte hand naar omlaag.

Raffles keek in de aangewezen richting, en zag in de diepte, duizend meter beneden hen, enige lichtende punten.

Straatlantaarns konden het niet zijn, want zij bevonden zich thans twee of drie kilometers ten zuiden van Barfleur en seinen waren het ook niet, want de lichtende punten bleven steeds op dezelfde plaats.

Het konden dus niets anders zijn dan de vuren van kampeerdere, maar wie kampeerde er om deze tijd, zo vroeg in het voorjaar, in de open lucht?

De vraag stellen, was tevens haar beantwoorden.

En daar de bandieten er wel tegen zouden waken zich te verraden, moest men wel aannemen, dat die vuren zich bevonden in een dalkom, of wel op de top van een rots, die aan alle zijden door nog hogere rotsen omgeven was, zodat de vuren van de laagvlakte uit niet zichtbaar waren.

Hoe het ook zij, het zou onvoorzichtig zijn in de buurt van deze kampvuren te dalen.

Raffles hield dus nog iets meer zuidelijk aan, daalde daarna tot ongeveer drie honderd meter en waagde het ein-

delijk op deze verlaten kust heel even het sterke zoeklicht te laten werken, dat zich onderaan de machine bevond.

Het lot was hem blijkbaar gunstig gezind, want de lichtbundel bestraalde een tamelijk grote bergweide, waar geen levende ziel te bespeuren viel.

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij daalde nog meer, doofde het licht, zette de remkleppen aan en zette zonder een schok, toen de Duivel der Lucht op de hoogvlakte neer.

De reizigers waren in Frankrijk.

Zij stapten onmiddellijk uit ten einde zich te vergewissen op welke plek zij geland waren.

De bergweide was enige kilometers lang en breed, en daalde aan de kant van de zee bijna loodrecht naar het smalle strand af, hetwelk bij vloed geheel door de golven bedekt werd.

De reizigers hadden dit ontdekt bij het licht van een der electriche zaklantaarns, maar men zou dit echter beter kunnen waarnemen als de dag aanbrak.

Op een tiental meters van de rand van de rots stond een kleine hut, die blijkbaar bestemd was tot onderdak voor de herder, die hier in de zomer de schapen kwam weiden.

De drie mannen slopen voorzichtig naderbij, maar deze voorzorg bleek overbodig te zijn, want Raffles kon de deur met gemak openen en de hut bleek geheel verlaten te zijn.

Er bevond zich niets anders in dan een armzalig stroleger, een ruw houten tafel, een lage stoel, een aarden waterkruik, een bord, kop en schotel met scherven er af.

Het was aan alles te zien, dat de tijdelijke bewoner hier reeds maanden niet was geweest, en het nog vele weken zou duren voor hij hier opnieuw zijn intrek nam.

Dit onderdak hoe primitief ook, kwam de reizigers goed te stade.

De nachten waren nog flink koud en deze hut zou hun tegen de scherpe wind afdoende beschermen.

Het raam dat op de zee uitzag werd afgedekt waarna licht kon worden gemaakt.

Henderson, die een voortreffelijk kok was, ging voor een warm maal zorgen, dat hij binnen korte tijd bereidde met behulp van de electriche kooktoestellen die zich aan boord van de vliegmaschine bevonden. Na gegeten te hebben staken de twee vrienden een pijp op en gingen zitten, de een op de tafel, de andere op een lage driepoot.

— Het toeval is ons gunstig geweest, amice, begon Raffles. Nu ik alles nog eens overdenk moet ik erkennen, dat het een gewaagde onderneming was om in deze tijd van het jaar, des nachts in een onbekende streek, waarvan wij alleen weten dat er tal van gevaarlijke rotsen en klippen zijn met een vliegmaschine te landen. Gelukkig is alles goed afgelopen.

— Zou men ons gezien hebben?

— Dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor. De kust is hier erg verlaten en er is niets te beleven. Neen, wat dat betreft, ben ik volkomen gerust.

— Maar morgen? Als de dag aanbreekt, zou men dan ons toestel niet van uit zee kunnen zien?

— Als wij de voorzorg nemen de machine zover mogelijk landinwaarts te

brengen niet. Hoe hoger deze bergweide gelegen is, hoe minder kans er bestaat, dat men onze Duivel der lucht zal zien.

— Maar vertel mij eens, Charles, heb je die lichtpunten nog gezien? Ik heb er niet meer op gelet.

— Ik ook niet, maar ik weet zeker dat ze er nog waren, toen wij ongeveer vijf honderd meter hoog vlogen.

— Dat zou dan inderdaad een bewijs zijn, dat het kampvuren waren, aangelegd in een dalkom.

De beide vrienden spraken nog enige tijd door, totdat Henderson zich uitrekte en aan Raffles vroeg of er niets op tegen was, dat hij ging slapen.

Dat herinnerde Raffles en Brand er aan dat het meer dan bedtijd was en daar er niet aan te denken viel in het donker een onderzoek in te stellen, begaven de drie reizigers zich ter ruste, nadat zij zich overtuigd hadden, dat de vliegmaschine op een veilige plek stond, en zij er voor alle zekerheid de vleugels van hadden afgenomen.

Zij sliepen in de kleine hut even gerust als in hun comfortabel huis, in de Cromwellstreet in Londen.

HOOFDSTUK VI

DE DUIVELSVINGER

Zoals gewoonlijk, was Raffles ook thans weer het eerst op de been.

Hij rekte zich eens uit, wreef de slaap uit zijn ogen, en schoof de lap ter zijde, die zij bij wijze van gordijn voor het venster hadden gehangen.

De zon was juist boven de kim verzezen en alles duidde er op, dat het een heerlijke dag zou worden. Het was nu nog wat kil, maar als de zon hoger kwam zou het zeker ongewoon zacht worden voor de tijd van het jaar.

Raffles liet zijn blikken over de zee waren, en al gauw bleven zijn ogen gevestigd op enige voorwerpen, die zich langzaam losmaakten uit de ijle morgen-nevel.

Het duurde even voor hij precies wist wat het voor voorwerpen waren.

Het waren enige Franse oorlogsbodems, torpedojagers van de grootste soort.

Zij lagen op ongeveer een mijl uit de kust, en blijkbaar voor anker.

Uit de schoorstenen kronkelde traag een dunne rookpluim omhoog.

Hij opende de deur van de hut, waar het nu vrij benauwd was geworden en ademde met welbehagen de frisse ochtendlucht in.

De hond was hem gevolgd en keek zijn baas met zijn schrandere ogen vol afwachting aan.

Raffles streelde hem over de ruige kop en zei glimlachend:

— Wij zullen ons, om te beginnen, wat water moeten zien te verschaffen, Buster.

Het was alsof de hond begrepen had wat zijn baas gezegd had.

Hij begon rond te snuffelen, met de

kop naar de grond gericht en zette het toen op een lopen.

In de verte zag Raffles hem kwispelstaartend blijven staan met opgeheven kop en opgestoken oren.

Raffles kwam naderbij, en zag dat het dier aan de rand van een ondiepe, heldere plas stond.

De bodem vormde hier een kuil en daar het kort geleden verscheidene dagen achtereen geregend had, stond er minstens een hand helder water in.

— Brave hond, Buster, zei Raffles. Je zou ons in de woestijn onschatbare diensten bewijzen.

Raffles stroopte de mouwen van zijn hemd op, en dompelde gelaat en handen in het frisse nat.

Daarna ging hij zijn beide reisgezellen wekken.

Charles Brand had enige moeite zich de staat van zaken te realiseren, maar Henderson was onmiddellijk klaar wakker.

Hij rekte zijn groot gespierd lichaam uit, onderdrukte met moeite een hartelijke geeuw en zei:

— Ik hoop dat mylord goed geslapen heeft?

— Dank je, James, als een os en jij als een roos, of omgekeerd, als je dat liever hoort, antwoordde Raffles lachend.

— En u, mijnheer Brand?

— Als een marmot, James.

— De hond zal jullie beiden naar onze badkamer brengen, riep Raffles opgewekt uit. Zodra jullie schoon zijn, gaan we een stukje eten en vervolgens zullen wij ons krijgsplan voor vandaag eens opmaken.

Buster bracht de beide mannen naar de plas, waar zij zich konden wassen.

Thuis gekomen, zette de chauffeur snel een stevig ontbijt gereed, dicht bij de deur van de hut.

De nevel was nu geheel opgetrokken en men kon thans de Franse torpedo-jagers duidelijk onderscheiden.

— Wat doen die oorlogsschepen hier toch? vroeg Brand.

— Ik weet het niet, antwoordde Raffles, maar ik vermoed dat er hier in de buurt manoeuvres worden gehouden.

— Zouden zij ons niet kunnen zien?

— Ik hoop het niet, maar al was dat wel het geval, dan zou het nog niet erg zijn, want dan zouden zij ons waarschijnlijk aanzien voor toeristen.

— Hoe ben je van plan te werk te gaan, Edward?

— Dat zal ik je zeggen. Wij zullen eerst de Duivel der Lucht nog meer naar het midden van de hoogvlakte rollen, en een paar van de belangrijkste machinedelen er uit verwijderen, zodat geen onbevoegden er gebruik van kunnen maken. Als we daarmee klaar zijn, zullen wij eens op onderzoek uitgaan en ons in andere kleren steken, zodat wij hier minder opvallen.

— Ik geloof dat we daar goed aan zullen doen, want als Nicholson ons zo zou zien, dan zou er grote kans bestaan dat ons avontuur in duigen viel. Maar hoe komen wij aan andere kleren.

— O, dat is gemakkelijk genoeg. Wij zullen James naar Barfleur sturen, waar hij bij een uitdrager wel de nodige visserskleding kan kopen. De rest hebben wij hier in een verborgen kastje van het vliegtuig.

De drie reizigers, die op zulk een ongewone wijze in Frankrijk voet aan wal hadden gezet, beëindigden de maaltijd en begonnen daarna aanstonds aan de uitvoering van hun plannen.

Allereerst werd de Duivel der Lucht zo ver van de rand van de rots gerold, dat het volkomen onmogelijk was, zelfs met behulp van een verrekijker, de machine, van een of ander schip uit, te zien.

Vervolgens werden een paar onmisbare, kleine machine-onderdelen losge-

schroefd die in de zak van Henderson verdwenen en ten slotte werd een ontdekkingsstocht rondom het gebied van de drie luchtreizigers ondernomen.

Zoals reeds was waargenomen, daalde de rots aan de kant van de zee bijna loodrecht naar het smalle strand af.

De drie mannen volgden deze rand en hadden aldra een der uithoeken van de hoogvlakte bereikt, van waar zij een prachtig uitzicht hadden over een groot gedeelte van de Franse kust met grillige inhammen en merkwaardig gevormde rotsen.

Maar al gauw trok iets anders de aandacht van de drie mannen.

Dat was een eigenaardig gevormde rots, die op dit ogenblik nog slechts door een smalle landtong met het vasteland verbonden was, maar spoedig geheel door de golven zou zijn omspoeld.

Er viel niet aan te twifelen: zij aanschouwden daar de Duivelsvinger.

Het was een recht en steil oprijzende piek van ongeveer honderdvijftig meter hoogte, in de vorm van een reusachtige granieten vinger.

Ruw geschat was die piek onderaan omstreeks vijftig meter in omtrek, bijna over de gehele lengte zuiver rond, uitgezonderd aan het bovenste gedeelte, dat enigszins was afgeplat.

Geruime tijd keken de drie reizigers gefascineerd naar deze gril van de natuur.

Hemelsbreed bedroeg de afstand van een half uur gaans, zeker niet meer.

Er viel echter niet aan te denken bij deze handeling een rechte lijn te volgen, want ook hier daalde het plateau zeer steil naar de vlakte af, en de helling was als het ware bezaaid met puntige rotsblokken.

Men zou dus een omweg moeten maken en te midden van de klippen een weg zoeken naar de voet van de piek.

Langzaam volgden de drie reizigers de rand van de hoogvlakte en aldra zagen zij dat de helling in steilheid afnam, naarmate zij zich meer van de kust verwijderden.

Na ongeveer een kwartier gaans, bereikten zij een punt, waar het scherpe oog van Henderson een smalle, kronke-

lende weg ontdekte, die naar beneden voerde.

Ongeveer twee honderd meter beneden hen lag een vissersgehucht, waar men een aantal huisvrouwen, die klein leken als poppen, bedrijvig heen en weer kon zien lopen.

De mannelijke bevolking was blijkbaar ter visvangst uitgevaren.

Kinderen speelden in de nauwe straat en uit enkele schoorstenen steeg een rookpluim bijna kaarsrecht in de blauwe hemel omhoog.

De mannen keken even neer op dit huishoudelijk gedoe, en zetten toen hun tocht voort.

Binnen het uur was het drietal de gehele bergweide rond geweest en weer op het punt van uitgang teruggekeerd.

Zij wilden de hut weer binnengaan, toen Raffles bleef staan en zijn blikken naar de zee richtte.

Zijn ogen hadden daar blijkbaar iets ontdekt, dat zijn aandacht gevangen hield.

Charles Brand volgde de richting van zijn blik.

— Een motorboot, riep hij uit.

— Geef mij de kijker eens aan, James, verzocht Raffles.

Henderson ging de hut binnen en kwam met een voortreffelijke prismakijker terug.

Raffles bracht het instrument voor de ogen en tuurde enige tijd naar de motorboot, die blijkbaar recht aanhield op een kreek ten zuiden van de Duivelsvinger.

Toen hij de kijker liet zakken, zei hij:

— Het is een motorboot, met ongeveer zes personen er in. Een er van meen ik te herkennen, maar ik ben er toch niet zeker van. In ieder geval schijnen zij recht op de Duivelsvinger aan te houden. Laten wij de hut maar binnengaan, want misschien hebben zij ook wel goede kijkers en het is niet nodig, dat zij ons hier op deze plek te zien krijgen.

De drie mannen gingen de herdershut weer binnen en konden nu door het raam de naderende motorboot volgen, zonder te vrezen zelf gezien te worden.

Het duurde niet lang of het kleine

vaartuig werd door de rand van de rots aan het oog onttrokken.

— Als ik mij niet vergis, dan hebben wij hier te doen met een stelletje personen, die zich op bevel van professor Nicholson naar deze plek hebben begeven, waar blijkbaar een belangrijke samenkomst moet plaats vinden.

— Om je de waarheid te zeggen, lacht ik eigenlijk dat zij er al zouden zijn, zei Brand. De kampvuren die wij gisteren gezien hebben bracht mij op dat idee.

— Het kan best zijn, dat je gelijk hebt, amice, zei Raffles.

— Maar dan zouden er veel meer zijn dan zes, en dan worden de partijen wel een beetje ongelijk, zou ik menen, riep Brand uit.

— Je vergeet dat wij het voordeel van de verrassing aan onze kant hebben, hernam Raffles bedaard. Zolang het er geen twintig of dertig zijn, kunnen wij de strijd met hen opnemen.

— Een waar woord, mylord, liet de zware stem van Henderson zich horen. En als het er niet meer dan een stuk of twintig zijn, dan zal het niet aan mij liggen als er straks niet zoveel meer van over zijn. Ik ben van oordeel, dat men dat geboefte te vuur en te zwaard moet uitroeien.

— Ik waardeer die gevoelens, James, zei Raffles glimlachend, maar het is de vraag of het tot zulk een veldslag zal komen.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge, en vroeg:

— Zou je kans zien de weg naar Balfleur te vinden, James?

— Ja zeker, mylord.

— Goed, ik verlaat mij geheel op jou. Hier is geld. Ga naar de stad en zoek daar in een van de achterbuurten een uitdrager op, die je wel aan visserskleding voor drie man zal kunnen helpen. Zodra je dat goed hebt, kom je hier terug. Maar wacht, even. Voor je gaat zal ik je gezicht een kleine verandering doen ondergaan, want wie zegt ons, dat er zich in Balfleur geen leden van de bende zullen bevinden, die daar de tijd trachten te doden tot het ogenblik der bijeenkomst.

— Ik zal uw instructies nauwkeurig opvolgen, mylord, maar het spijt me, dat ik niet een paar exemplaren van dat tuig te grazen mag nemen.

— Troost je maar, James, naderhand zul je waarschijnlijk je schade wel kunnen inhalen, riep Brand lachend uit.

Inmiddels had Raffles een kleine doos te voorschijn gehaald, die verschillende benodigdheden voor het schminken bevatte.

Hij nam het gelaat van de chauffeur gedurende een paar minuten onder handen en toen Henderson een blik in zijn zakspiegeltje wierp, slaakte hij een kreet van verwondering; hij had moeite zich zelf te herkennen in de man met zijn puisterig gelaat, zijn lichte wenkbrauwen en zijn rode drankneus.

— Ik ben er niet mooier op geworden, mylord, riep hij uit.

— Het zal niet lang duren, James, zodra je weer terugbent, zal ik een Adonis van je maken.

— Dat stel ik op prijs, mylord, maar ik verzeker u, dat ik het de zwijnen, waar we achter heen zitten, betaald zal zetten, dat ik nu als een dronkelap door de straten van een Franse stad moet waggelen.

Na deze woorden richtte Henderson zijn schreden naar de plek, waar het smalle pad begon dat naar de vlakte voerde, en even later hadden de twee vrienden hem uit het oog verloren.

De vloed was in die tijd zo hoog gestegen, dat de Duivelsvinger thans geheel en al door water omgeven was.

Raffles en Brand waren weer naar de punt gelopen, vanwaar zij de plek duidelijk konden zien.

Zij wierpen zich hier in het korte gras, zodat alleen hun hoofd boven de rand van de rots uitstak.

Raffles, die zijn kijker had meegenomen, bracht het instrument voor het oog, en bestudeerde de grillig gevormde rots geruime tijd.

Toen hij de kijker liet zakken zei hij:

— Er is iets wat ik niet begrijp.

— Wat is dat?

— Hoe komen de bandieten daar, wat voeren zij er uit, waar vinden zij een plek om de voet steun te geven?

— Ja, die vraag heb ik me zelf ook al gesteld. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat men een rots van die vorm kan uitzoeken, om daar bijeen te komen. Ik denk echter dat in het bewuste briefje, deze eigenaardig gevormde rots slechts wordt aangeduid als kentenken waar men moet samen komen en dat de eigenlijke vergadering ergens anders plaats heeft.

Raffles schudde het hoofd.

— Met die opvatting kan ik mij niet verenigen, zei hij. Dan had er, dunkt me in het briefje evengoed kunnen staan, dat Barfleur de plaats van samenkomst was. Neen, ik geloof wel degelijk dat de Duivelsvinger de plek is, waar de samenkomst moet plaats hebben.

— Maar wat drommel, Edward, geen mens of dier zou kans zien tegen die rots op te klauteren. De top is nauwelijks enkele vierkante meters in oppervlakte; een rukwind zou je er gewoon afblazen.

Raffles had nadenkend voor zich uit gestaard.

Nu hief hij met een ruk het hoofd op en staarde zijn vriend met grote ogen aan.

— Waarom kijk je me zo aan, vroeg Brand verwonderd. Ben je het niet met me eens?

— Integendeel, ik ben het volkomen met je eens, en daarom zat ik je in gedachten aan te kijken. Want als het onmogelijk is, om buiten op die rots bijeen te komen, dan moet er ergens een opening zijn, om er in te komen.

Nu was het de beurt van Brand om zijn vriend sprakeloos aan te kijken.

Toen zei hij op ongelovige toon:

— Er in?... Kom, maak geen gekheid...

— Ik denk er niet aan.

— Maar Edward, ik zou zeggen, dat is onmogelijk

— Waarom?

— Waarom? Wel daar zijn tal van redenen voor. In de eerste plaats kan er zich aan de voet van de rots geen ingang bevinden, want die zou bij vloed natuurlijk telkens onder water lopen. Het is 's nachts hoog water en daar de bendeleden natuurlijk pas bijeenkomen

als het donker is, zouden zij hun plek van bijeenkomst niet kunnen bereiken.

— Een ogenblik... Wie zegt je dat de ingang zich juist aan de voet van de rots moet bevinden en niet wat verder landinwaarts? Het is toch immers best mogelijk, dat een door de natuur gevormde tunnel het inwendige van die rots met het vasteland verbindt. Verder bestaat de mogelijkheid dat wij de ingang niet zien, omdat die wel aan de tegenovergestelde kant kan zijn, of verborgen onder een vooruitstekend gedeelte van de rots.

— Je kunt gelijk hebben, maar dan is moeder natuur hier al zeer grillig te werk gegaan.

— Volstrekt niet. Dergelijke holen en rotsnaalden komen, bijvoorbeeld, op de kust van Vuurland veelvuldig voor.

— Dus dan zou de schatkamer van het Genootschap van de Gouden Sleutel zich binnen in die rots daar ginds bevinden?

— Met zekerheid kan ik dat niet beweren, maar het is in ieder geval niet onmogelijk. Maar omdat wij het niet zeker weten zullen wij het onderzoeken.

— Gemakkelijker gezegd dan gedaan en vergeet niet, dat ons dat in groot gevaar kan brengen.

— Dat weet ik. Wij zullen er in de eerste plaats voor moeten zorgen, dat wij niet overvallen worden.

HOOFDSTUK VII

DE TOEGANG ONTDEKT

Na verloop van enige uren, was de lunch, waarvoor Charles Brand had gezorgd, juist gereed, toen Henderson van zijn boodschap terugkeerde.

Hij was beladen met een groot pak, dat hij voor de deur van de hut neergooide, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste.

— Een zwaar pak? vroeg Brand glimlachend.

— O neen, mijnheer Brand, het was niet zo erg zwaar, maar het is nogal warm voor de tijd van het jaar.

Brand wilde het pak optillen, maar liet het meteen weer vallen.

Het woog zeker vijftig kilo.

— Grote goden, riep hij uit, wat heb je meegebracht? Noem je dat pak niet zwaar? Het lijkt wel of er lood inzit.

— Er zitten onder andere drie paar vetlaarzen in, mijnheer Brand en die zijn niet zo erg licht, antwoordde Henderson eenvoudig.

Charles Brand maakte het pak open en haalde er drie complete visserspaken uit, drie zuidwesters, drie oliejkers en drie paar vetlederen kaplaarzen die bijna tot de heupen zouden reiken.

— Geen wonder, dat het zo zwaar woog, riep de jongeman uit.

— Is het zo goed, mylord, zo wendde Henderson zich tot Raffles.

— Het is uitstekend, James, antwoordde Raffles glimlachend. Geen avontuur gehad onderweg?

— In het geheel niet, mylord. Het enige vermeldenswaardige is, dat ik op de weg naar Barfleur zes heren ben tegen gekomen, keurig gekleed, die Engels met elkaar spraken en waarvan ik er een meende te herkennen, ofschoon

ik er niet zeker van ben.

— Zo is het mij ook gegaan, James, zei Brand glimlachend, dat zijn beslist die lui uit de motorboot geweest.

— Je bent ze toch, hoop ik, eenvoudig voorbijgelopen?

— Zoals u mij gezegd had, mylord, zei Henderson.

— Heb je je in de uitdragerswinkel verstaanbaar kunnen maken?

— Het ging van een leien dakje, mylord.

— Is het waarachtig? riep Brand verwonderd uit? Waar hadt je dan je kennis van het Frans zo plotseling opgedaan?

— Ik heb geen woord Frans gesproken, mijnheer Brand, dat hoefde niet.

— Verstond die winkelier dan Engels?

— En of, mijnheer Brand, die winkelier verstond en sprak Engels zoals u en ik. Later bleek, dat die winkelier veel Engelse vissers tot klant had en hij vertelde me terloops, dat zijn moeder een Engelse was geweest.

— Daaruit blijkt al weer dat het lot ons gunstig is, meende Raffles, die reeds bezig was de visserskleren over zijn eigen kleren aan te trekken.

Brand en Henderson volgden zijn voorbeeld.

Toen zij daarmee klaar waren, begon het schminken.

Onder de vaardige vingers van Raffles nam zijn gelaat het uiterlijk aan van dat van een echte oude Normandische visser.

Daarop behandelde hij het gezicht van Henderson, die nu met zijn gebruinde tint en zijn gitsvarte wenkbrauwen

het hart van menige Normandische vissersdochter luid zou doen kloppen.

Het was bijna vier uur geworden, voor dit alles gedaan was.

Toen Raffles uit het raam keek, zag hij dat de Franse torpedojagers nog onbeweeglijk op dezelfde plek lagen.

Er was echter nog een schip bijgekomen, dat blijkbaar ook tot de oorlogsvloot behoorde want het had een bemanning van marinesoldaten aan boord, zoals door de kijkers duidelijk te zien was.

— En nu zullen wij eens zien, of onze verkleeding afdoende is, zei Raffles, wij zullen eens een kijkje gaan nemen in het vissersdorp daar beneden.

— Ben je van plan vannacht daarginds heen te gaan?

— Natuurlijk. Het is immers vandaag de dag van de bijeenkomst?

— Alles goed en wel, maar als je wachtte tot morgen, dan zouden de heren misschien vertrokken zijn en konden wij zonder gevaar de buit weghalen.

— Zonder gevaar? Maar dan had ik evengoed thuis kunnen blijven, riep Raffles uit. Het is er mij om te doen om Nicholson op heterdaad te betrappen en hem, zo mogelijk, voor een « fait accompli » te stellen.

— Je grijpt wel hoog, zei Brand, terwijl hij vermanend een vinger opstak.

— Misschien, hernam Raffles, maar de politie haal ik er niet bij. Ik kan het ook alleen wel af. Kom, laten we gaan.

De drie mannen staken het bergplateau schuins over en begonnen het smalle pad af te dalen, dat waarschijnlijk door de schaapherder gebruikt werd.

Ongeveer twintig minuten later hadden zij het gehucht bereikt.

Men keek hen daar wel nieuwsgierig en zelfs wat wantrouwend aan, daar men in de gewaande vissers aanstonds vreemden ontdekt had, maar die belangstelling verdween al gauw en niemand viel hen lastig.

Langzamerhand begon het donker te worden en nu de zon weg was, zakte de temperatuur merkbaar.

— Zou hier niets te eten te krijgen zijn? vroeg Brand.

— Dat denk ik wel, amice, maar ik vrees, dat jouw verwend gehemelte met visserskost geen genoegen zou nemen.

— Wat moeten wij dan doen?

— Wel, wij tippelen weer naar boven en maken zelf wat klaar. Wij hebben alle tijd, want wij kunnen toch niets doen voor het volkomen nacht is. Maar voor wij naar boven gaan, zullen wij eens zien of wij de ingang van de Duivelsvinger niet kunnen vinden.

De drie mannen slenterden langzaam het dorp uit, met de handen op de rug, en begaven zich langs een smalle grintweg naar de kust.

De vreemd gevormde rots, waarvan zij zich thans ongeveer op tien meter afstand bevonden, was nog geheel door de golven omringd.

Pas om een uur of negen zou het misschien mogelijk zijn, droogvoets de piek te naderen.

Nu zij er zo dicht bij stonden, zagen de drie mannen pas, welk een gevaarte deze spitse rotspiek was. Deze helde een weinig over naar de kant van Barfleur.

— Ik zou mij toch altijd wat ongerust voelen hier in de buurt, zei Brand. Die piek maakt op mij de indruk alsof het ding ieder ogenblik kan omvallen.

— Nu, daarvoor zal voorlopig wel geen gevaar bestaan, zei Raffles lachend ik geloof dat die Duivelsvinger hier reeds duizende jaren staat.

— Maar het graniet aan de voet kan door erosie verweerd zijn, zei Brand, als die rotspunt inderdaad hol is kunnen de golven de voet nog meer hebben doen afsluiten, riep Brand uit.

— Best mogelijk, dat je gelijk hebt, zei Raffles. Maar hoe dan ook, de piek zal het vannacht nog wel uithouden, en dat is voor mij voldoende. Maar laten wij hier niet blijven staan, want het is duidelijk, dat zich de ingang hier niet bevindt.

De drie mannen keerden op hun schreden terug.

Het grindpad liep dwars door een kreupelbos, waarin zich ook enige vrij hoge bomen verhieven. Het was daar al tamelijk donker.

Raffles tuurde aandachtig om zich heen en ging plotseling naar een der

bomen toe en bekeek met grote aandacht de schors.

— Zie je daar wat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik zie hier een klein kruis, dat in de schors van de boom is gesneden, antwoordde Raffles. Kijk, op die boom daarginds is er ook een.

— Wat zouden die kruisjes te betekenen hebben?

— Wel, waarschijnlijk zijn het tekens, die een weg aanwijzen. Wij zullen in ieder geval eens zien waarheen zij ons brengen.

Niet zonder moeite vonden de mannen de kleine kruisen in de steeds toenemende duisternis.

Aldus bereikten zij ten slotte een korte holle weg, die in de rotsen was uitgehakt.

Raffles betastte zoekend de wand van deze holle weg, die zich aan de kant van de zee bevond.

Plotseling trad hij op een bosje struikgewas toe en trok het ter zijde.

— Zit daar wat achter? vroeg Brand verwonderd.

— Ik denk het, want een ander heeft het, voor mij, reeds vrij dikwijls gedaan, amice, antwoordde Raffles lachend. Kijk maar, de takken van deze struiken zijn op vele plekken geheel vaak met ruw geweld over elkaar geschoven. En ik geloof, dat ik er verstandig aan gedaan heb, want daarginds zie ik een nauwe spleet, die ons wel verder zal brengen.

— Als wij daar binnen gaan, zouden wij dan niet iemand op wacht laten staan? vroeg Brand. Als men ons de terugtocht afsnijdt zou dat ons lelijk kunnen opbreken.

— Goed; laat Henderson dan de wacht houden en ons het afgesproken sein geven als er onraad dreigt. Je bent toch gewapend, James?

— Ik heb in iedere zak een revolver, mylord, ieder met zes schoten en bovendien nog mijn twee handen.

— Dat is ruimschoots voldoende. Kom mee, Charles. Wij zullen niet lang wegblijven, James, want het is er mij slechts om te doen te onderzoeken of ik mij niet vergist heb.

De twee vrienden werkten zich niet zonder moeite de nauwe spleet binnen, die achter het bosje verborgen was.

Nauwelijks enkele passen van de ingang af, was het zo volkomen donker, dat zij genoodzaakt waren hun elektrische zaklantaarns te gebruiken.

Bij het licht daarvan zagen zij, dat zij zich in een nauwe gang bevonden, waarvan de wanden vochtig glansden, en er was nauwelijks ruimte om kruipende verder te gaan.

Maar aldra werd deze onderaardse weg een weinig breder, en op ongeveer twintig meter van de ingang konden zij rechtop staan.

Het licht van hun lantaarns weerkaatste in de glinsterende wand, die hier fonkelde alsof er duizenden kleine diamanten op gestrooid waren.

Raffles legde zijn hand op de arm van zijn vriend en zei op zachte toon:

— Luister eens goed.

Brand bleef staan en luisterde aandachtig.

Een dof, onbestemd geruis scheen door de wanden van de tunnel naar binnen te dringen.

— Wat zou dat zijn? vroeg de jonge man een weinig ongerust.

— Dat is het geluid van de golven, Charles. Wij staan op het ogenblik op een plek, waar de golven over de smalle landtong spoelen, die niets anders is dan het gewelf van deze tunnel.

— Ja, dat zal het zijn. Kunnen wij nog verder gaan?

— Nog een klein eindje. Ik wil eens zien hoe het met de toegang staat.

De twee vrienden zetten hun weg voort, hetgeen gemakkelijker ging daar de tunnel hier op deze plek een paar meter breed en even hoog was.

Nog een paar minuten liepen de twee vrienden verder en bemerkten, dat het dof eentonig geraas hoe langer hoe sterker werd.

Eensklaps konden zij niet verder, want een zware eikenhouten deur versperde hun de weg.

Een slot was nergens te zien.

Blijkbaar werd deze deur geopend door middel van een of ander verborgen mechanisme.

— Wij zullen moeten zoeken, amice zei Raffles. Hier of daar zullen wij wel iets vinden, waardoor die deur geopend wordt.

Beiden betastten zorgvuldig iedere verhevenheid van de wand en weer was Brand de gelukkige, die het geheim van de deur ontdekte.

Hij drukte toevallig op een kleine verhevenheid en meteen schoof de deur geruisloos ter zijde.

— Ik maak je mijn compliment, Charles, riep Raffles uit. Je hebt vandaag weer een goede dag. Onthoud, wat ik je verzoeken mag, goed de plek, dan behoeven wij van avond niet lang te zoeken.

Raffles en Brand gingen naar binnen en bevonden zich nu in een bijna zuiver cirkelvormige ruimte.

Er viel niets anders te zien dan een ruw houten stoel, en het begin van een stalen wenteltrap.

De twee mannen gingen midden in dit rotshol staan en keken naar boven.

Aanvankelijk konden zij niets onderscheiden, maar toen hun ogen aan de duisternis gewend waren, zagen zij een flauw lichtschijnsel dat blijkbaar naar binnen drong door een tamelijk grote opening in het bovenste gedeelte van de holle piek.

— Zou die opening door mensenhanden zijn gemaakt? vroeg Brand.

— Best mogelijk. Als je hier bent, moet je toch lucht hebben. Waarschijnlijk is het gat in de rotswand uitgehakt.

— Maar dan moet het zich onder de vloer van de eigenlijke schatkamer bevinden.

— Dat denk ik ook. Wij zullen het eens gaan onderzoeken.

— Zou er op het ogenblik niemand zijn?

— Dan zouden wij dat al lang gemerkt hebben.

Onder het spreken was Raffles reeds naar de voet van de wenteltrap gegaan en ging die op.

Brand volgde hem, en eindelijk bereikten zij een ijzeren portaal, aan het

einde waarvan zich een tweede deur bevond.

Deze deur was gesloten, maar had een gewoon slot.

Raffles haalde een stuk was uit zijn zak en nam snel een afdruk van het slot.

Hij kon dit nog bij daglicht doen, want zij bevonden zich nu juist ter hoogte van het gat waardoor het licht midden op de dag zeker met kracht naar binnen stroomde, en dat slechts daarom van buiten niet te zien was, omdat het uitkwam onder een overhangend gedeelte van de rotspiek.

— Dat is dat, amice, zei Raffles. Het wordt tijd om weer rechtsomkeert te maken, zei Raffles.

Zij gingen de wenteltrap af, liepen naar de deur, sloten deze zorgvuldig, zodra zij buiten waren en overtuigden zich, dat zij geen enkel spoor hadden nagelaten.

Op dezelfde wijze als zij gekomen waren bereikten zij de ingang van de rotsspleet.

Henderson stond nog steeds onwrikbaar op wacht.

— Niets verdachts gezien, James? vroeg Raffles.

— Niets, mylord. Het was een vervelend baantje, zo alleen.

— Dan zullen wij maar gauw naar de hut teruggaan, om een hapje te eten.

Het drietal spoedde zich de holle weg uit.

Als zij nog eens omgekeken hadden, zouden zij gemerkt hebben, dat een donkere gedaante zich losmaakte uit het lage struikgewas en onhoorbaar in het donker verdween...

Zij bereikten het kleine vissersdorp, vanwaar een vrij brede weg naar Barfleur leidde en zagen daar juist een auto snel voorbijrijden.

Bij het licht dat uit een winkeltje scheen, konden zij de man, die achter het stuurwiel zat, duidelijk herkennen.

Het was professor Nicholson.

HOOFDSTUK VIII

DE BUIT VAN EEN SCHURK

Zonder ongevallen bereikten zij de hut weer, en meteen begon Henderson zijn taak als kok, daar de tocht die zij gemaakt hadden en de zeelucht de eetlust van de drie reizigers niet weinig geprikkeld had.

De duisternis was nu volslagen, en op zee waren de lichten van de torpedojagers duidelijk zichtbaar.

— Ik gaf een lief ding als ik wist wat die oorlogsschepen hier de hele dag uitvoeren, zei Brand, die op het korte gras was gaan zitten en met de handen op de knieën gevouwen naar de zee staarde.

— Het lijkt wel of zij daar op wacht liggen, meende Raffles, maar ik zou je niet kunnen zeggen waarvoor.

— Wat was dat voor een schip dat er vanmorgen is bijgekomen?

— Dat was een zogenaamd reparatieschip, misschien wel van de genie. Wie weet geldt het hier een oefening.

— Wij hadden het eigenlijk eens moeten vragen, zei Brand. De aanwezigheid hier van die oorlogsschepen bevalt mij niet erg.

Henderson had iets van het gesprek opgevangen, kwam nu naderbij en zei, terwijl hij zijn handen afdroogde aan een plukje gras:

— Toen ik vanmiddag door het dorp kwam, mijnheer Brand, zag ik daar juist een wagen van de genie doorrijden, waarop een stuk of zes marine soldaten zaten. Op de wagen stonden een paar kisten waarop ik duidelijk het woord «Dynamite» gelezen heb. Zij waren op weg naar de kust.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik.

— Ik geloof, dat ik licht begin te zien, riep Raffles nu uit. Waarschijnlijk moeten zij hier in de buurt een of andere

rots laten springen, die de vissers last veroorzaakt. Daarom ook hielden de torpedojagers de hele dag de visserschuiten op een veilige afstand. Nu, ik hoop maar, dat zij met dat werkje niet van nacht beginnen, want dat zou ons niet goed te stade komen, want de bendeleden zouden er door verdreven kunnen worden.

— Nu, ik ben benieuwd of wij er ditmaal heelhuids afkomen, was het pessimistische antwoord van Brand.

— Dat zullen wij zelf pas kunnen vaststellen, als alles achter de rug is, zei Raffles laconiek.

Ondertussen ging Henderson ijverig voort met het gereedmaken van het warme eten en omstreeks acht uur kon het drietal een stevige maaltijd nuttigen.

Na het eten gingen Raffles en Brand zich overtuigen, dat de Duivel der Lucht zich nog steeds op dezelfde plek en in goede toestand bevond, waarbij zij zich bedienden van hun zaklantaarns. Daarna gingen zij naar de hut terug, waar zij zich bezig hielden met het nazien van hun wapens en enige andere voorwerpen, die hun misschien van dienst zouden kunnen zijn.

Daar de maan achter de zware bewolking was schuil gegaan, was het nu zo donker op het bergplateau, dat men nauwelijks vijf passen voor zich uit kon zien.

Het was alsof zij een voorgevoel hadden van de ernst der gebeurtenissen, die hun te wachten stonden.

Terwijl zij in de hut met hief een en ander bezig waren, vloog de deur ineens met geweld open door een rukwind.

Het was ineens onstuimig weer geworden, hetgeen ook duidelijk te zien was

aan de dansende rode en groene boordlantaarns van de oorlogsschepen.

De deur werd gebarricadeerd door er de tafel en alles wat zich in de hut bevond tegen aan te schuiven, want het toch al wrakke huisje kraakte in al zijn voegen.

Dit alles droeg er niet toe bij de drie mannen op hun gemak te stellen en van de weeromstuit uit spraken zij slechts zacht met elkaar.

De wind was koud en drong door alle reten en kieren.

De drie mannen hadden zich in hun dikke jas gehuld en liepen met grote stappen op en neer ten einde zich warm te houden.

Omstreeks elf uur gaf Raffles het sein om op te breken.

Voorover gebogen om weerstand te bieden tegen de geweldige windstoten, zochten de drie mannen naar de plek, waar het smalle pad naar het vissersdorp afdaalde.

Toen zij daar eindelijk aankwamen, vonden zij er alles reeds in diepe rust.

Slechts hier en daar brandde een lantaarn.

Geen geluid deed zich horen, behalve het doffe geraas van de branding op de kust.

Het was alsof het hele dorp uitgestorven was.

Een hond jankte klagend in de verte en dat was alles.

De drie mannen gingen echter onversaagd verder, en geleid door hun instinct, bereikten zij de holle weg, waar zij ten minste enigszins beschut waren tegen de storm.

Voorzichtig slopen zij naderbij.

Raffles schoof het struikgewas opzij en werkte zich door de spleet naar binnen.

Brand en Henderson volgden hem op de voet.

Toen zij de deur bereikten bleven zij geruime tijd luisteren in de mening, dat zij aanstonds de stappen van een schildwacht zouden horen.

Alles bleef evenwel stil.

Dat wekte de verwondering van Raffles.

Hij had verwacht, dat de deur be-

waakt zou worden, en dat zij de bewaker onschadelijk zouden moeten maken.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde hem toe:

— Wij moeten het er op wagen licht te maken.

Zij konden nu wat vlugger opschieten en Brand zocht naar de plek, waar zich de geheime drukknop moest bevinden, terwijl Raffles en Henderson zich vlak voor de deur plaatsten met de revolver in de vuist, om de schildwacht, die zich mogelijk achter de deur zou bevinden, in bedwang te kunnen houden.

Dit bleek echter een overbodige voorzorgsmaatregel te zijn, want toen de deur was opengeschoven, en de drie mannen waren binnengegaan, vonden zij de ruimte onder in de holle piek geheel verlaten.

Een ogenblik keken zij elkander zwijgend aan.

Toen zei Raffles:

— Dat bevalt mij niet; dat bevalt mij helemaal niet.

— Zou er wel iemand zijn? opperde Brand.

— Dat moet wel. Het is vandaag de datum van de bijeenkomst, en wij hebben zoëven Nicholson gezien. Nu, hoe dan ook, wij gaan het onderzoeken. Vooruit, jongens.

Zij gingen de wenteltrap op, met Raffles voorop, achter hem volgde Brand, terwijl Henderson de stoet sloot.

Nu en dan bleef Raffles staan om te luisteren.

Hij hoorde echter niets, behalve het eentonig lied van de ruisende golven, en het donderend gebeuk van de branding op de rotsachtige kust.

Zo bereikten de mannen het portaal, terwijl zich nog steeds geen enkel geluid liet horen.

— Touw heb je immers bij je, James? vroeg Raffles op fluisterende toon.

Als enig antwoord haalde de reus een opgerold knopentouw te voorschijn, dat hij om zijn middel gewikkeld had.

— Maak het dan ergens stevig aan vast, en laat het uit deze opening hangen, zei Raffles. Wij weten uit ervaring

dat wij soms overhaast moeten verdwijnen.

Henderson ontrolde het lange touw, en bevestigde het einde aan de ijzeren leuning van de wenteltrap.

Op deze wijze was de terugtocht van de drie mannen in ieder geval verzekerd.

Nu haalde Raffles de sleutel te voorschijn, die hij zonder veel moeite had weten te maken naar de wasafdruk van het slot, door een der sleutels, die hij altijd bij zich droeg, bij te vijlen.

De sleutel, met vet ingesmeerd, gleed geruisloos in het slot, de deur ging open en Raffles trad binnen.

Maar hij kwam niet ver, want reeds het volgende ogenblik voelde hij zich door een aantal sterke vuisten aangegrepen.

In het donker trachtte hij zich te verweren, en naar zijn zak te tasten, maar de overmacht was te groot.

Van alle kanten overweldigd, kon hij armen noch benen bewegen.

Een doek werd hem op de mond gedrukt, maar een gesmoorde kreet werd door Henderson en Brand gehoord.

Zij stormden naar binnen, maar in de tastbare duisternis konden zij in het eerst niets zien, en durfden zij niet schieten, uit vrees elkander te zullen raken.

Henderson wilde zijn vuisten gebruiken, maar toen hij wilde uithalen, werd zijn arm wel door drie handen gegrepen.

Ineens straalde een helder licht in de kleine ruimte, en nu zagen de vrienden, dat zij tegen een grote overmacht stonden.

Een stuk of tien man stonden klaar, om korte metten te maken met de indringers.

De ruimte waarin zij zich bevonden was niet groter dan een gewone huiskamer, maar de hoogte was minstens tien meter.

De wanden waren betimmerd met kasten, waarvan het doel Raffles en zijn vrienden duidelijk was; zij bevatten ongetwijfeld het geld en de schatten buitgemaakt door de benden, die waren aangesloten bij het Genootschap van de Gouden Sleutel.

Dit alles flitste de drie mannen door het hoofd, maar op dit ogenblik dachten zij er alleen aan zich te verdedigen.

Reeds was Raffles tot machteloosheid gedoemd, daar drie der kerels hem in een hoek hadden weten te dringen en hem daar vasthielden, terwijl een hunner hem een revolver tegen de slaap hield.

Henderson was er echter de man niet naar om zich direct gevangen te geven.

Hij had een der bandieten vastgegrepen, met zijn geweldige armen boven het hoofd getild, en daarop met zoveel kracht tegen de stenen vloer geslingerd, dat de man met gebroken ribben bleef liggen.

Een tweede bandiet onderging hetzelfde lot tegen de muur en was er niet veel beter aan toe.

Maar aldra bleek, dat de drie mannen de ongelijke strijd zouden moeten opgeven.

Raffles was met touwen vastgebonden en tot machteloosheid gedoemd, terwijl Brand hetzelfde lot onderging.

De acht bandieten die allen half gekraakt waren, maar nog min of meer in staat hun armen en benen te gebruiken wierpen zich nu als wilde dieren op Henderson.

De reus ontworstelde zich met geweld aan een hunner, slingerde een tweede door de deur, zodat de man over de leuning van de wenteltrap sloeg en met een doffe smak op de bodem van de holle piek terecht kwam en trof een derde met zoveel kracht met zijn ijzeren vuist tegen de kin, dat de man bewusteloos bleef liggen.

Maar de overigen hadden zijn benen weten vast te grijpen en brachten hem zo ten val.

Een slag met de kolf van een revolver tegen de slaap, deed hem een ogenblik duizelen, en daarvan maakten de bandieten gebruik hem te binden.

Hijgend stonden zij op en veegden het bloed van het gehavend gelaat.

Zij wierpen een blik vol haat en woede op hun overwonnen tegenstander, en een hunner schopte Henderson die thans machteloos op de vloer lag uitgestrekt tegen de lenden en hoonde:

— Wij zullen het je betaald zetten, rotstraal, reken daar op.

Op hetzelfde ogenblik werd er een tweede deur in het vertrek geopend, en er verscheen een man op de drempel, die langzaam zijn blik in het rond liet waren en hem eindelijk met een uitdrukking van dierlijke wreedheid op de drie gebonden mannen vestigde.

— Zijn jullie klaar? vroeg hij.

— Zoals gij ziet, chef, antwoordde een der aangesprokenen.

— Ik geloof, dat het niet helemaal zonder kleerscheuren is gegaan?

— Dat klopt, chef. Die ene vent, daar, is zo sterk als een reus, en heeft Black Divel van de trap gesmeten, zodat hij geen boe of bah meer kan zeggen en die twee anderen, die daar ginds liggen, zullen ook wel niet meer opgekalefaterd kunnen worden. Ik vrees dat zij er lelijk aan toe zijn. Wat Raffles betreft, die heeft er ook nog een paar lelijk toegetakeld.

De binnengekomene, niemand anders dan Nicholson zelf, beet zich op de lippen en balde de vuisten.

— Hij zal er voor boeten, siste hij tussen de tanden.

Hij kwam langzaam wat meer naar binnen en ging met gekruiste armen voor zijn doodsvijand staan, die hem met een koele blik en zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, van het hoofd tot de voeten opnam.

— Zie zo, meneer Raffles, nu ben je dus in mijn macht, begon de bendechef. Je bent een lepe vent, dat moet ik toegeven, maar misschien had je er toch goed aan gedaan, alvorens de ingang van onze schuilplaats voor goed te verlaten, eens achterom te kijken. Om kort te zijn, wij waren op onze hoede.

Hij zweeg even, en ging toen voort:

— Je hebt je in het hol van de leeuw gewaagd; je zult het niet meer levend verlaten. Je kent ons geheim, jij en je vrienden, en iemand die ons geheim kent, kent het niet lang. Maar het spreekt vanzelf, dat een man als Raffles, wiens naam wereldvermaard is, niet de dood mag sterven van de eerste de beste. Ik heb voor jou iets zeer bijzonders uitgedacht; iets dat je waardig

bent. Maar alvorens je het hoekje om te helpen, krijg je eerst nog even te zien, waarvoor je hier bent gekomen.

Nicholson gaf een der bandieten, die nog steeds bezig waren de sporen van het gevecht zo goed als het ging, te doen verdwijnen, een wenk.

De man ging naar een hoek van het vertrek en trok aan een koord, waardoor de deuren van alle kasten aan die zijde van de wand tegelijkertijd open gingen.

Al die kasten waren gevuld met stapels goudgeld, zilveren voorwerpen van allerlei aard, juwelen, kostbare wapens en andere voorwerpen van waarde.

— Gezien, broer? Er ligt hier voor miljoenen, riep Nicholson trots uit. Jij hebt het willen hebben, maar dat zal niet gaan, maar je hebt het nu althans gezien. Daar zal je je tevreden mee moeten stellen.

Raffles reageerde hierop slechts door Nicholson een minachtende blik toe te werpen, die diens bloed aan het koken bracht.

Zijn lippen trilden van woede en zijn donkere ogen schoten bliksems, toen hij zei:

— De rollen zijn nu omgekeerd. Je had me om zeep willen helpen, niet waar?

— Waarom zou ik het ontkennen? antwoordde Raffles kalm. Je bent een schurk zoals er geen tweede bestaat, en de man die jou het levenslicht uitblaast, doet een goed werk.

Nicholson liet een schel lachje horen.

— Je durft heel wat zeggen, zei hij. Wij zullen eens zien, of je evenveel moed zult tonen, als ik een zeker werktuigje gehaald heb, dat ik eens op je wil toepassen. Op jou alleen, want die twee vrienden van je smijten we gewoon in zee.

Hij liep achteruit en verdween door dezelfde deur, waardoor hij gekomen was.

Raffles kon slechts een glimp opvangen van een klein, maar met grote weelde gemeubeld vertrek in Arabische stijl aan de wand waarvan hij een ruim voorzien wapenrek ontwaarde.

HOOFDSTUK IX

DE PIEK VERDWIJNT VAN HET AARDRIJK

Nauwelijks had Nicholson de deur achter zich dicht gedaan, of er gebeurde iets in het vertrek, dat hij zoëven verlaten had, waarop hij met geen mogelijkheid had kunnen rekenen.

Henderson had gedurende al die tijd naast Brand gestaan.

Door een haast bovenmenselijke krachtsinspanning had hij, terwijl de bandieten hun aandacht op Raffles gevestigd hadden, de banden weten te verbreken, die zijn handen op zijn rug bijeen hielden.

Hij stak nu snel de hand in de zak, haalde er een paar kleine capsules uit en stak er Raffles en Brand ieder een van in de mond, terwijl hijzelf er ook een inslikte.

De bandieten hadden het natuurlijk gezien, maar toen zij er op wilden reageren, was het reeds te laat.

Want Henderson had opnieuw de hand in zijn zak gestoken en er een ander ding uit gehaald, dat er uitzag als een stukje steenkool, dat hij nu midden in het vertrek wierp.

Het glinsterende zwarte ding brak met een zwakke knal uit elkaar en meteen vielen de vijf bandieten, die zich nog op de been hadden kunnen houden, als kegels van een kegelspel om.

Het zwarte voorwerp was een kleine bom, die, een uiterst bedwelmend gas bevatte tegen de uitwerking, waarvan Henderson Raffles, Brand en zich zelf beschermd had door het inslikken van een pil, die een afwerend middel bevatte.

Hij opende nu een schuif, nauwelijks een hand breed, waardoor de giftige dampen konden wegtrekken.

Vervolgens sneed hij met zijn zakmes dat hem nooit verliet, vliegensvlug de touwen door, die Raffles en Brand gebonden hielden.

Zij lieten geen tijd verloren gaan, en sjorden de lichamen van de bewusteloze bandieten terzijde van de deur, waardoor Nicholson zo aanstonds weer zou binnenkomen, en drukten zich toen zo dicht mogelijk tegen de muur.

Het duurde niet lang of de deur werd geopend en Nicholson kwam binnen.

Een ogenblik bleef hij verbijsterd staan, toen hij de gevangenen niet meer op dezelfde plaats zag, maar begreep direct, dat er iets niet in de haak was.

Hij deed een paar stappen achteruit en wilde de deur weer dichttrekken, toen Henderson zijn voet er tussen zette, zijn lange arm door de opening stak, de schurk in de borst greep en hem naar binnen sleurde.

Hij gaf de ellendeling een trap, die hem voor de voeten van Raffles terecht deed komen.

Nicholson sprong op en greep met een gebrul van woede naar zijn revolver.

Met een geweldige vuistslag sloeg Raffles hem het wapen uit de hand en zei op kalme toon:

— Nee, vriend, het spel is uit en de bordjes zijn verhangen. Nu ben ik aan het woord. Ik zou je kunnen doden als een dolle hond. Maar eerst wil ik eens zien, wat voor moois je hebt meegebracht. Wat is dat voor een ding, dat je daar in je handen hebt.

Hij nam Nicholson, die wit van woede was, en wiens ogen van haat flikkerden, het toestel af, dat hij nog steeds in de

hand hield, bekeek het enige tijd aandachtig en zei toen, hoofdschuddend:

— De duivel zou het niet kunnen verbeteren. Ik geloof dat je hiermee iemand het lichaam langzaam uit elkaar kan trekken. Ik moet zeggen dat je een waardig leerling bent van het grootste monster, dat de zon ooit beschonen heeft: die mooie professor Shydrift.

Raffles wierp het folterwerktuig in een hoek en vervolgde:

— Je ziet wel, mijnheer de professor, dat men de dag nooit moet prijzen voor de avond. We zullen nu eens kijken of je de schermkunst machtig bent, ofschoon je het eigenlijk niet verdient. Ik wil je nog een kans geven. Ik heb zoëven een wapenrek in de kamer hiernaast gezien, daarbij zullen wel twee goede degens zijn, niet waar?

Nicholson knikte zwijgend.

Zijn blik viel op de vijf bewusteloze bendeleden in de hoek, en een ogenblik voelde hij een bijgelovig ontzag voor de welhaast bovenaardse macht van zijn tegenstander.

— Dus een tweegevecht? vroeg hij.

— Tjonge... tjonge... het heeft een beetje lang geduurd voor je er eindelijk achter bent. Ja, we zullen eens een partijtje schermen. Ik moet je echter waarschuwen, dat ik niet tot de slechste schermers behoor, en dat je kansen slecht staan.

Nicholson haalde de schouders op.

— Wij zullen wel zien, zei hij kortaf.

Hij ging het vertrek daarnaast binnen op de voet gevolgd door de drie anderen.

Toen trad hij op het wapenrek toe, met de revolvers van Henderson en Brand in de rug.

Hij nam er twee degens af en wierp ze op de grond.

Brand was er direct bij, om ze op te rapen.

— Een ogenblik, zei hij. Ik sta er op de degens te onderzoeken.

Hij nam de degens op en onderzocht het scherp van de sneden en de punten.

Plotseling uitte hij een kreet en verbleekte.

— Wat een gemene ploert, riep hij

uit. De punt van deze degen is vergiftigd. Henderson kwam dreigend op de ellendeling toe en zei op doffe toon:

— Ik heb veel lust, heerschappij, je maar dadelijk de hersens in te slaan als mylord het goed vindt.

— Laat dat James, zei Raffles kortaf.

Hij ging zelf naar het wapenrek toe en zocht er twee andere degens uit.

Hij hield de punten van beide degens enige tijd in een kaarsvlam, en hield toen Nicholson de wapens voor.

Daarop ontdeed Raffles zich van zijn zware jekker en zette zich in postuur. Het gevecht was begonnen.

Het bleek al direct, dat Nicholson ook een bekwaam schermer was.

Maar de haat verblindde hem.

Hij viel te driftig uit en vermoede zich veel te veel.

Raffles vergenoegde er zich aanvankelijk mee, zijn stoten te pareren, en hem af te matten.

Het was een merkwaardig gevecht hierboven in het kleine vertrek, waar voor miljoenen aan geroofde schatten zich bevonden, op een hoogte van honderdvijftig meter boven de zeespiegel.

Langzamerhand verkreeg Raffles de overhand.

Hij viel een paar malen bliksemsnel uit en verwondde Nicholson licht aan de linkerarm.

Maar ook Nicholson gaf geen kamp.

Een paar malen kon Raffles slechts op het uiterste ogenblik een paar behendige stoten die op het midden van zijn voorhoofd gericht waren, pareren.

Maar plotseling uitte Nicholson een doffe kreet.

Raffles had juist een stoot gepareerd viel bliksemsnel uit, ontweek een schijn stoot van zijn tegenstander en trof Nicholson in volle borst.

De schurk liet zijn degen vallen, wankelde even, greep met beide handen in de lucht, stortte voorover, en bleef beweegloos liggen.

Henderson wilde zich over hem heenbuigen maar werd in zijn beweging gestuit door een luide kreet van Brand, waarin een ware doodsangst weerklonk.

Hij had toevallig uit het kleine venster gekeken, dat op zee uitzag en waar

og altijd de torpedojagers lagen.

— Wat is er Charles? vroeg Raffles.

— Er wordt door de oorlogsschepen geseind. Er is een bevel met Morse tekens en seinvlaggen gegeven, dat over enkele minuten de Duivelsvinger wordt opgeblazen.

— Weet je dat zeker?

— Absoluut. Daartoe ken ik deze seinen te goed. De dag breekt al aan; ik zie duidelijk dat de vissersvaartuigen op een grote afstand worden gehouden. Om Gods wil laat ons vluchten voor het te laat is.

Brand greep Raffles die nog altijd bij het bewegingloze lichaam stond, bij de arm.

— Ga mee, riep hij.

— Is de man dood, Henderson? vroeg Raffles op doffe toon.

Henderson keerde het lichaam om, knoopte de jas los en zei:

— Neen, mylord hij is alleen bewusteloos. Hij draagt een lederen kolder onder zijn goed en schijnt alleen maar gewond te zijn.

— Dan kunnen wij de man niet hier laten, zei Raffles kortaf.

Brand staarde hem verstomd aan en barstte toen uit:

— Zou je werkelijk in staat zijn, je eigen leven in de waagschaal te stellen om dit stuk ongeluk te redden, die je op laaghartige wijze van het leven heeft willen beroven, die je verraderlijk heeft willen vergiften met zijn degen?

— Hij is nu gewond, en een gewonde is geen vijand meer, antwoordde Raffles rustig.

— Maar mylord. Wij zullen aanstonds allemaal in de lucht vliegen, riep Henderson. En ik zie, dat gij gewond zitt. Het bloed loopt u uit de mouw.

Inderdaad, een dun straaltje bloed liep uit de mouw van Raffles' jas op de vloer.

Niettemin dacht hij nog in dit ogenblik slechts aan zijn doodsvijand, alleen omdat deze evenals hij zelf gewond was.

Brand begreep dat hij in moest grijpen.

Hij fluisterde Henderson enige woorden toe.

Deze greep zijn meester met zijn

sterke armen om het middel en droeg hem als een kind weg.

Zo snel hij kon, daalde hij de wenteltrap met zijn zware last af, door Brand op de voet gevolgd, die ieder ogenblik vreesde, dat de piek boven hun hoofd zou instorten.

De genie van de Koninklijke Marine, had blijkbaar haar taak voltooid en dynamiet onder de Duivelsvinger gelegd, om deze rots te doen springen, die sedert eeuwen als een waarschuwend vinger ten hemel reikte, maar die een voortdurend gevaar voor de scheepvaart opleverde, daar hij in de loop der eeuwen was gaan overhellen.

Het scheen Brand een eeuwigheid toe voor de benedenste ruimte van de piek was bereikt.

Zij snelden naar de deur, maar deze was gesloten.

Blijkbaar hadden de bandieten haar daarboven door middel van een geheim mechanisme gesloten, zodra zij wisten, dat de drie indringers zich binnen bevonden.

Henderson legde Raffles, die veel bloed verloor en ieder ogenblik zwaker werd even neer, en zocht wanhopig naar iets, waarmee hij de deur kon verbrijzelen.

Toen snelde hij naar de trap en wrong met reuzekracht, vertienvoudigd door het besef van het grote gevaar, een groot stuk van de leuning.

Met dit stuk ijzer gewapend, viel hij met herhaalde slagen op de deur aan, die eindelijk onder luid gekraak bezweek.

Henderson nam Raffles weer op en snelde met Brand, achter zich de tunnel in.

Zij durfden pas weer vrij ademhalen, toen zij zich in de holle weg bevonden. Zonder om te zien snelden zij voort.

Toen zij in het vissersdorp aankwamen, bleek dat men blijkbaar door de geniesoldaten gewaarschuwd was, want bijna alle inwoners waren op de been, om van het schouwspel getuige te zijn, hoewel zij op een veilige afstand werden gehouden door matrozen en soldaten.

De drie mannen moesten een omweg maken, om de hut op de hoogvlakte te

bereiken, maar ineens bedacht Brand zich,

Hij wist wat Raffles zou hebben gedaan in zulk een geval en hij aarzelde niet, al had hij zelf zeker anders gehandeld.

Hij zei tot Henderson:

— Ga langzaam verder met zijne Lordschap. Ik moet even terug, ik heb iets aan de mariniers mede te delen.

Zonder op antwoord te wachten, snelde Brand de helling weer af en liep op de eerste de beste matroos toe.

Hij greep de verblufte man bij de arm en hijgde:

— Ga onmiddellijk de bevelhebber van het smaldeel waarschuwen, dat men nog moet wachten met het opblazen van de piek, er zijn daar mensen binnen...

De matroos keek de gewaande visser aan, alsof hij meende met een gek

te doen te hebben.

Charles Brand zag welke indruk zijn woorden gemaakt hadden en herhaalde dringend:

— Doe wat ik zeg. Er zijn mensen in die piek. Ga dadelijk... De rots is hol.

Maar hij kon niet uitspreken.

Een formidabele losbarsting deed de grond schudden... een oorverdovende slag daverde en dreunde nog lang na... Een huizenhoge bruisende groene golf verhief zich en breidde zich ver over het rotsachtige strand uit... en toen was alles gedaan... De Duivelsvinger en daarmee de onrechtmatig verkregen miljoenen waren voor goed in de schoot van de zee begraven, en pas veel later zouden de lijken der bendeleden, die er gehuisd en beraadslaagd hadden, door de golven worden teruggegeven...

Met een luide kreet snelde Brand weg, zijn metgezellen achterna...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Tempel van Vishnoe

